

De Fabel

krant tegen racisme

van de illegaal

nr. 93/94

zomer

2008

www.defabel.nl

Briefactie voor illegalen in Alphense bajes

In Alphen aan den Rijn staat de grootste illegalengevangenis van Nederland met plek voor 1.300 mannen. De bajes is sinds november 2007 open. De Fabel van de illegaal wil de gevangenen gaan ondersteunen, onder meer via een briefactie.

Illegale vluchtelingen en migranten kunnen in "vreemdelingenbewaring" belanden wanneer ze niet de juiste papieren hebben om in Nederland te mogen verblijven. Het is op zich niet strafbaar om illegaal te zijn, en officieel zitten de gevangenen in het detentiecentrum dan ook geen straf uit. Het zou slechts een maatregel zijn om hen tijdens de uitzetprocedure ter beschikking te houden van de IND. In de praktijk kunnen illegalen bijna onbeperkt worden vastgehouden omdat er geen maximale termijn is gesteld aan de "vreemdelingenbewaring". Hun opsluiting mag formeel alleen voortduren zolang de rechter meent dat er nog kans is op uitzetting. Daarbij zou na zes maanden het belang van de gevangenen zwaarder moeten gaan wegen. Toch zijn detentieperioden van acht maanden of zelfs meer dan een jaar niet uitzonderlijk. Als illegalen niet kunnen worden uitgezet - wat vaak zo is -, dan worden ze op straat gegooid met een paar euro voor een treinkaartje en een aanzegging om Nederland te verlaten. Hun toekomst is dan opnieuw de illegaliteit, met opnieuw het risico om opgepakt te worden en opnieuw maandenlang in een detentiecentrum te zitten.

Niet alleen is het onrechtvaardig om illegalen op te sluiten, er is ook heel wat mis in die gevangenissen. Onlangs maakte een Nova-uitzending melding van pesterijen en intimidaties van bewakingspersoneel richting gevangenen. En eerder al liet Zembla zien dat de medische hulp er zwaar onder de maat is. Ook bezoekers van het Fabel-spreekuur die in "vreemdelingenbewaring" hebben gezeten, vertellen soortgelijke verhalen. De Fabel gaat daarom proberen om Alphense gevangenen een hart onder de riem te steken. En iedereen kan daarbij helpen. Een brief of een kaart kan heel erg veel betekenen voor iemand die vast zit en kan hem weer wat moed geven om de lange dagen door te komen.

Meld je daarom nu aan voor onze [Briefactie]-mailinglijst. Je wordt dan op de hoogte gehouden van wie er in de Alphense illegalenbajes graag post wil ontvangen, en van het laatste nieuws rondom die gevangenis. Daarnaast ontvang je gemiddeld een keer per week een [Fabel Nieuws]-mail over andere activiteiten tegen racisme en migratiebeheersing. Stuur een mailtje met daarin "Briefactie" naar <info@defabel.nl> en je ontvangt een mail met verdere uitleg.

Mariët van Bommel

Chinese arbeiders uitgebuit
zie pagina 10

Word donateur van De Fabel van de illegaal
zie achterpagina!

Ook koloniale soldaten, arbeiders en verzetsmensen vechten tegen de nazi's

Vanuit "allochtone" hoek wordt al jarenlang aangedrongen op erkenning van de belangrijke bijdrage die Surinamers, Antillianen, Arubanen, Indonesiërs en Marokkanen tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben geleverd aan de strijd tegen het fascisme. Rechts-populisten vinden dat "multiculturele geschiedvervalsing" en proberen te scoren met een racistische en nationalistische kijk op het verleden.

Tijdens haar herdenkingstoespraak op 4 mei 2008 stelde PvdA-staatssecretaris Jet Bussemaker voor om meer aandacht te besteden aan de rol van "allochtonen" bij de bevrijding van Nederland. Sinds 2004 doet het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie (NIOD) daar onderzoek naar.¹ Maar een keer iets positiefs zeggen over "allochtonen" mag niet in het door rechts-populisten beheerste publieke debat. Daarom eiste PVV-Kamerlid Martin Bosma verontwaardigd een spoeddebat met de staatssecretaris. "De rol van allochtonen tijdens de oorlog is te verwaarlozen. Maar de PvdA wil die rol nu opkloppen om haar islamitische achterban te paaien", schamperde hij.²

Begin mei kwam vanuit rechtse hoek ook kritiek op de tentoonstelling "Wereldoorlog in de West", die het Amsterdamse Verzetsmuseum in samenwerking met het Surinaams Inspraak Orgaan sinds enkele jaren laat reizen langs diverse plekken in het land. De expositie brengt de onderbelichte bijdrage van Suriname en de Antillen tijdens de oorlog onder de aandacht. Het Bewonersnetwerk Zuidoost (BNZO) en de stichting Nusantara Amsterdam wilden de expositie dit jaar centraal stellen op de 5 mei-viering in

wooncentrum De Drecht, vlakbij het oorlogsmonument aan het Niftrikhof in Amsterdam Zuid-Oost. Daartegen kwam een deel van de oudere witte bewoners van De Drecht fel in verzet. Ze meenden dat de tentoonstelling "door de eenzijdige belichting voorbijgaat aan het doel van de 5 mei-viering: beëindiging van de oorlog tussen Duitsland en ons land". Omdat ze dreigden met harde acties, besloot het BNZO om de 5 mei-viering en de expositie te verplaatsen naar Cultureel Educatief Centrum Zuid-Oost. Onbekenden hingen in Amsterdam Zuid-Oost bovendien posters op met de tekst "Assimileer of verdwij, bij voorkeur goedschiks", waarschijnlijk ook een reactie op de tentoonstelling. Tijdens de dodenherdenking op 4 mei bij het oorlogsmonument was politie aanwezig om eventuele ordeverstoringen te voorkomen.

Exclusief

Het Verzetsmuseum reageerde geschokt op de commotie in het multiculturele stadsdeel, en bracht zelfs Cogis op de hoogte, een instituut voor sociale en psychische gevolgen van de oorlog, dat men kon bellen om geestelijke steun te krijgen. BNZO-medewerker Roy Ristie vindt het onbegrijpelijk dat er zo afwijzend wordt gereageerd. "Mensen, of ze nou jong of oud zijn, zouden voldoende besef moeten hebben van zaken waarvan we met zijn allen gezegd hebben: dit nooit meer. Zeker in de periode dat je stilstaat bij het feit dat de oorlog zoveel kapot heeft gemaakt."³ Volgens het bewonerscomité van De Drecht zou de expositie niet onder druk zijn afgezegd, maar wegens "een interne kwestie". Een van de organisatoren van de expositie zou illegalen hebben willen onderbrengen in het zorgcentrum. Dat zou daarover zodanig verbolgen zijn geweest dat de expositie werd afgelast.

Vervolg op pagina 16

Witte illegalen organiseren zich

Zo'n 100 witte illegalen kwamen bijeen op woensdag 21 mei 2008 in Den Haag. In Amsterdam was 5 dagen later een vergelijkbare bijeenkomst. Inmiddels hebben zich landelijk ongeveer 300 witte illegale arbeidsmigranten aangemeld bij het comité *Geen mens is illegaal*. Dat gaat een hernieuwde poging ondernemen voor een generaal pardon voor alle arbeidsmigranten die ooit een *sofi-nummer* kregen en belasting hebben betaald. Meer informatie over de strijd van de witte illegalen? Zie de speciale witte illegalen-pagina op de Fabel Website <www.defabel.nl/gmii.htm>. Daar is ook het formulier te downloaden waarmee witte illegalen zich kunnen inschrijven voor het comité en de acties.

Uit de illegaliteit

Haar man sloeg, stompte en schopte haar

De Marokkaanse Rachida is in 2000 naar Nederland gekomen en hier getrouwd met de Marokkaan Daoud. Daoud had onvoldoende inkomen om een afhankelijke verblijfsvergunning voor zijn vrouw te kunnen regelen. Rachida moest dus noodgedwongen illegaal blijven. Ze leefde met hem en zijn dochter uit een vorig huwelijk. Een maand nadat ze waren getrouwd begon hij haar ernstig te mishandelen. Hij was vaak dronken en dan sloeg, stompte en schopte hij haar, en trok hij aan haar haar. Dat gebeurde zo'n vier keer per week. Als hij nuchter was, dan schold hij haar uit. Soms dreigde hij zelfs haar keel dicht te knippen en zei hij dat hij haar dood ging maken, en ook zichzelf. Ook werd Rachida geestelijk vernederd. Uit angst om teruggestuurd te worden naar Marokko zweeg ze jarenlang over de mishandeling. Ook haar familie wist er lange tijd niets van. Het leven met haar man was voor Rachida een gevangenis. Hij sloot haar vaak zelfs letterlijk thuis op. Ook de vrouwen uit drie eerdere relaties had hij mishandeld.

In 2005 vluchtte Rachida weg van haar man. Ze deed bij de politie aangifte van de mishandeling en ging bij haar broer en schoonzus wonen, in een andere stad. Daoud werd veroordeeld tot een taakstraf en een voorwaardelijke gevangenisstraf met een proeftijd van twee jaar. Na een tijd keerde ze weer bij hem terug. Twee jaar lang mishandelde hij haar niet meer. Maar net nadat de proeftijd was afgelopen, begon hij haar opnieuw te slaan. Ze werd zwanger en kreeg een miskraam. Begin 2008 zette Daoud Rachida het huis uit. Hij dumpte haar als een vuilniszak op straat. Ze vluchtte naar een vriendin in een andere stad en deed opnieuw aangifte bij de politie. Na een tijd ontdekte haar man haar verblijfsadres en begon hij haar opnieuw te bedreigen, en ook haar vriendin.

Rachida wil niet meer terug naar haar man. Ze heeft een scheiding aangevraagd en ook een verblijfsvergunning op medische gronden. Maar de kans op verblijfsrecht is in dit soort gevallen helaas erg klein. Rachida heeft immers nooit een afhankelijke verblijfsvergunning gehad. De Fabel helpt nu bij haar aanvraag en heeft een advocaat geregeld. Ook probeerde De Fabel haar onder te brengen in de vrouwenopvang, maar dat bleek uitermate lastig. De vrouwenopvang in de ene stad eiste een maandinkomen van minimaal 200 euro, dat Rachida niet heeft. En de opvang in een andere stad verklaarde telkens weer vol te zitten. Staatssecretaris Albayrak heeft beloofd dat er in 2008 extra geld beschikbaar komt om ook illegale vrouwen te kunnen helpen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Maar Rachida heeft daar in elk geval nog niets van gemerkt. Ze logeert nog steeds bij haar vriendin, die naast haar gezin van man en vier kinderen nu ook al maandenlang een ernstig getraumatiseerde vrouw moet bijstaan. Rachida kan geen kant uit. Terugkeer naar Marokko is onmogelijk voor haar. Ze heeft daar geen familie waar ze terecht kan, geen huis, geen inkomen, geen werk. En als gescheiden vrouw zal ze met de nek worden aangekeken. *Rachida en Daoud zijn schuilnamen.*

Harry Westerink

“Geen vuiltje aan de lucht”, zo wuifde IND-hoofddirecteur Peter Veld in 2007 interne kritiek binnen de IND over de eigen bedrijfscultuur achteloos weg. Advocaat Pieter Bogaers' heeft die uitspraak overgenomen als titel voor een bundeling van een aantal van zijn toespraken en andere stukken. De IND blijkt een enorme luchtverontreiniging te veroorzaken.

Door wetgeving en uitvoeringspraktijk heeft de Nederlandse overheid het Vluchtelingenverdrag vernietigd, zegt Bogaers, die de IND en de verantwoordelijke ministers al jarenlang op de huid zit. Hij vindt dat “de IND alleen uitgeprocedeerden produceert”. Het is “een illusie” om te menen dat “de problematiek van ten onrechte uitgeprocedeerden” is opgelost door de pardonregeling. Want de IND wijst elk uur nieuwe vluchtelingen af en vormt dag in dag uit “weer een stuwmeer aan uitgeprocedeerden”. Om de verschrikkelijke gevolgen van dit bikkelhard doordenderende beleid enigszins te kunnen corrigeren is volgens Bogaers over enige jaren opnieuw een generaal pardon noodzakelijk. Maar beter zou het zijn als het beleid nu al fundamenteel zou worden veranderd, zodat vluchtelingen in Nederland eindelijk weer bescherming wordt geboden tegen vervolging in hun land van herkomst. “Of het nu gaat om de methode van horen in asielzaken, taalanalyse, leeftijdsonderzoek, het inwinnen van informatie bij het ministerie van Buitenlandse Zaken (algemene en individuele ambtsberichten), alles - werkelijk alles - wat de IND te berde brengt, is ongeloofwaardig te achten en op drijfzand gebaseerd. Er is sprake van papieren killing fields in dit land.”

De advocaat heeft ook zware kritiek op de Raad van State. De hoogste beroepsrechter laat “geen ruimte meer aan rechtbanken om een onafhankelijk rechterlijk oordeel te vellen over de rechtmatigheid van de besluiten van de minister”. De Raad van State “heeft daarmee de rechtspraak in Nederland gelijkgeschakeld aan het bestuur. Hierdoor is er geen sprake meer van correctie door de rechterlijke macht van het optreden van de minister en de IND. Asielzoekenden zijn vogelvrij. Door deze gelijkenschakeling van de rechter aan het bestuur is Nederland in vreemdelingrechtelijk opzicht de kenmerken gaan vertonen van een dictatuur, waaraan geen ontsnapping mogelijk is.”

Tegenmacht

In 2007 sprak Bogaers uitvoerig met een IND-medewerkster die een boekje open deed over de dienst. “De bedrijfscultuur binnen de IND is alleen gericht op afwijzen”, vertelde ze. “Je wordt afgerekend op kwantiteit en niet op kwaliteit. Iemand als ongeloofwaardig afdoen is veel gemakkelijker dan om je in het dossier te storten en na te gaan of het allemaal wel klopt, want dat kost veel meer tijd. Binnen de IND moet je zoveel zaken per tijdseenheid afdoen. Ik heb altijd geweigerd aan dat soort criteria te voldoen. Daarom bleef ik op mijn plaats zitten en maakte ik geen promotie.” Volgens de medewerkster verkwaamt het IND-personeel “onze rechtsstaat”. Ze is inmiddels door de IND-leiding ontslagen na een speurtocht binnen de dienst wie tegenover een krant uit de school was geklapt met dit soort kritiek.

Bogaers klaagt verder de gang van zaken aan op de aanmeldcentra waar vluchtelingen asiel aanvragen en worden verhoord. Hij spreekt van “een jachtige ongeïnteresseerde bejeging” van de vluchtelingen door het IND-personeel “in een situatie van feitelijke onvrijheid of dwangcommunicatie. De meeste asielzoekenden voelen zich niet met respect bejegend, laat staan dat zij in een situatie van vertrouwen worden gebracht om vrijuit te spreken. Dit gecombineerd met een methode van de IND die er toch al niet op is gericht om te begrijpen wie die ander is, maakt het bitter tot de conclusie te moeten komen dat al het werk van de IND per definitie overnieuw moet worden gedaan.”

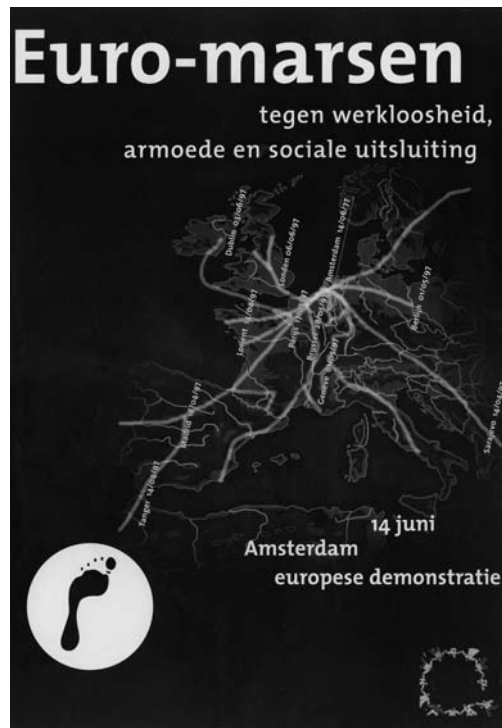
VluchtelingenWerk en de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken stelden enige tijd geleden voor om de asielprocedure te versnellen.¹ Dat soort technische veranderingen biedt volgens Bogaers nauwelijks een oplossing, omdat het vluchtelingenbeleid inhoudelijk dan hetzelfde blijft, dat wil zeggen: net zo beroerd. Hij roept VluchtelingenWerk op tot daadkracht en strijdbaarheid. “Neem de vrijheid om ook een andere advocaat te zoeken, wanneer men de zekerheid heeft dat een advocaat zijn werk niet doet. Publiceer ook over ervaringen met het reilen en zeilen van het Nederlandse asielrecht in de praktijk. Het aardig zijn voor elkaar levert in dit verband niets op.” Volgens hem kan VluchtelingenWerk bijdragen aan de vorming van een tegenmacht tegen de IND “die een staat-in-de-staat vormt”. “Blijf vechten voor concrete individuen, die vermalen worden door de Nederlandse bureaucratie.” Helaas stelt VluchtelingenWerk de terugkeerplicht van afgewezen vluchtelingen steeds meer centraal, in plaats van de strijd voor verblijfsrecht.³

Harry Westerink

Noten

1. “Ziek van de IND”, Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11048f67.htm>.
2. “Niet de traagheid, maar de onrechtvaardigheid van de asielprocedure is het probleem”, Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11318f84.htm>.
3. “Terugkeerplicht centraal bij VluchtelingenWerk”, Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11407f91.htm>.

EU stopt activisten in database

Actieposter uit 1997 tegen de EU-top in Amsterdam. De Unie dreigt deelnemers aan dit soort demonstraties nog verder te criminaliseren.

De Europese Commissie werkt hard aan een officiële database waarin politieke activisten uit heel de EU opgenomen gaan worden. Het databestand moet het voor lidstaten mogelijk maken om tijdens internationale toppen “violent troublemakers” uit andere landen aan de grens te weren of om ze direct het land weer uit te zetten. De plannen zijn een regelrechte bedreiging voor het demonstratierecht.

Al sinds jaar en dag worden bij internationale toppen activisten uit andere landen geweerd. Dat gebeurt nu echter nog op bilaterale basis en willekeurig. Vaak wordt dan even het Schengenverdrag bevroren en worden de grenscontroles weer in ere hersteld. In 1997 werden een paar honderd Italiaanse demonstranten die per trein naar de Eurotop in Amsterdam reisden bij aankomst gearresteerd en daarna linea recta weer per trein teruggestuurd. De politie wilde hen niet in de stad hebben. Bij de Europese Top in het Italiaanse Genua in 2001 werden 2.093 internationale activisten bij de grens teruggestuurd. En ook bij de G8-top in 2007 in het Duitse Heiligendamm werden een paar honderd mensen aan de grens tegengehouden, waaronder velen zonder strafblad.

Een van de activisten die aan de Duitse grens tegengehouden werd is de Leidenaar Marco van Duijn. Hij is nog nooit veroordeeld of verdacht geweest van enig geweldsdelict. Op welke gronden hij dan wel teruggestuurd werd, weet Van Duijn nog steeds niet. Maar een vermoeden heeft hij wel. “Ik ben actief voor Eurodusnie, een linkse organisatie die vindt dat de EU een kapitalistisch en ondemocratisch karakter heeft. En ik denk dat ik daarom op een zwarte lijst sta. Ik ben in 1998 ook al teruggestuurd bij de Zwitserse grens, op weg naar de WTO-conferentie in Genève.” Ook activisten die, voorafgaand aan Heiligendamm, gearresteerd werden bij een vreedzame anti-G8 fietsprotest in Utrecht mochten Duitsland niet in omdat ze tot “het linkse spectrum” zouden behoren. Al snel bleek hoe de Duitse politie aan hun gegevens en die van andere bekende activisten kwam. De regiopolitie Utrecht had die namelijk doodleuk doorgegeven aan de Duitse overheid. Alle fietsers werden overigens in mei 2008 van alle aanklachten vrijgesproken.

Amokmakers

Al in 2001 kwam de EU met een voorstel voor een database waarin potentiële relschoppers opgenomen zouden worden. Dat werd echter verworpen, omdat de meeste lidstaten het te ver vonden gaan. Maar tijdens een bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken in oktober 2007 haalde Duitsland het voorstel weer van stal. De Unie wil nu echt werk maken van het opzetten van een permanente en multilaterale database met daarin de persoonsgegevens van alle “violent troublemakers” in de EU. Aan de hand daarvan kunnen “amokmakers” preventief geweerd worden van allerlei internationale toppen. De gegevens moeten opgeslagen worden in het Schengen Informatie Systeem (SIS).

Dat is een al langer bestaande Europese justitiële database met informatie over ongewenste vreemdelingen en andere personen die opgespoord moeten worden. De Europese ministers gingen akkoord met het voorstel en gaven een werkgroep de opdracht om een en ander vlot te trekken.

In april 2008 liet Duitsland een notitie rondgaan waarin de term “violent troublemakers” nader gedefinieerd wordt. Het zou moeten gaan om “internationaal opererende gewelddadige delinquenten die in de toekomst van zins zijn geweld te gebruiken” en om activisten die “mogelijkerwijs de openbare orde verstoren of de publieke veiligheid in gevaar brengen”. Die definitie is zeer ruim en maakt het mogelijk dat activisten die bijvoorbeeld een onschuldige zitblokkade plannen niet meer naar internationale toppen af kunnen reizen. Een zitblokkade verstoort in de ogen van overheden immers de openbare orde. De Duitse overheid stelt verder dat er negatieve reisadviezen gegeven kunnen worden aan activisten die in het verleden “verdacht, beschuldigd of veroordeeld zijn voor een ernstige criminele wetsovertreding”. Die overtreding zou al kunnen bestaan uit het verstoren van de openbare orde, en daar is tegenwoordig weinig voor nodig. Ook is het opvallend dat de Duitse overheid een verdenking al voldoende grond vindt. Daarmee ondergraaft men de rechtsstaat. Verder zouden ook mensen van wie in het verleden bij demonstraties bijvoorbeeld vlaggenstokken of gezichtsbedekkende sjaals zijn afgenomen niet meer naar internationale toppen mogen. Vlaggenstokken en sjaals zouden immers attributen zijn die bij een gewelddadig protest ingezet kunnen worden.

Kritiek

De organisatie Statewatch is fel gekant tegen de plannen. “We zien een patroon in de EU waarbij mensen die hun democratische recht uitoefenen om aan internationale protesten deel te nemen, geconfronteerd worden met agressieve paramilitaire politiemethodes, bespionering, preventieve hechtenis en uitzetting. Wat nu voorgesteld wordt, is niet om selectief informatie uit te wisselen die verbonden is aan specifieke evenementen, maar een permanente Europese database van verdachte “troublemakers”. Dit is volledig onaanvaardbaar in een democratisch Europa”¹ Ook het gebruik van het SIS als database wordt bekritiseerd. De “Schengen Joint Supervisory Authority” concludeerde in december 2007 na onderzoek dat de Schengenlanden zeer uiteenlopende en vaak volkomen willekeurige criteria gebruiken om personen bij het SIS te registreren. Zo melden sommige landen praktisch niemand bij het SIS aan, terwijl Italië en Frankrijk duizenden van hun staatsburgers als verdacht hebben laten registreren. Nederland staat met 1.138 registraties tot oktober 2006 op de vierde plaats qua aantal meldingen.

Gerrit de Wit

Noot

1. “Protests: Proposal to create EU-wide ‘troublemakers’ database”, Statewatch. Op: Statewatch-website <www.statewatch.org/news/2008/apr/04eu-troublemakers.htm>.

Vluchtelingen vogelvrij in Waspik

Uit recent onderzoek van het multiculturele instituut FORUM komt Waspik naar voren als een dorp waar vluchtelingen aan de haaien zijn overgeleverd. Geen enkele officiële instantie kwam werkelijk op voor een Liberiaans vluchtelingengezin dat in september 2007 na anderhalf jaar van racistische pesterijen het dorp moest ontvluchten en moest onderduiken.

De pesterijen waren al direct begonnen toen het gezin in Waspik kwam wonen. Het dorp, onderdeel van de gemeente Waalwijk, staat

bekend als een zeer gesloten gemeenschap waar nieuwkomers sowieso erg veel moeite hebben om geaccepteerd te worden. Voor mensen met een donkere huidskleur is de drempel nog hoger. De gebeurtenissen rondom het Liberiaanse gezin bleken niet op zichzelf te staan, want al drie keer eerder waren er zwarte mensen weggepest. En zelfs na de landelijke ophef rond het vluchtelingengezin werd er gewoon weer doorgepest tegen een Iraaks gezin.

Uit het FORUM-onderzoek van april 2008 blijkt dat diverse instanties in Waspik de racistische pesterijen niet adequaat hebben aangepakt. De politiek verantwoordelijken zijn te lang op de achtergrond gehouden, maar die hebben zelf ook heel gemakkelijk alles aan hun ambtenaren willen overlaten. De politie heeft de zaak veel te formalistisch

aangepakt en had te weinig oog voor het structurele karakter van de “incidenten”. Agenten kenden ook de eigen en landelijke richtlijnen tegen racisme niet of negeerden die eenvoudigweg. Ook maakte de politie het gezin onvoldoende duidelijk hoe ze konden klagen over de racistische overlast.

Aardige jongeren

VluchtelingenWerk signaleerde het racisme al in een vroeg stadium, maar ondernam daartegen onvoldoende actie en verdiepte zich ook nauwelijks in de achtergronden van het gezin. Het jongerenwerk in Waspik sprak de pestende jongeren niet aan op hun gedrag, naar eigen zeggen om het contact en vertrouwen van de racisten niet te verliezen. Dat vonden ze kennelijk belangrijker dan te voorkomen dat een vluchtelingengezin het leven onmogelijk gemaakt wordt. Andere

betrokken instanties, zoals de werkgroep Sociaal Klimaat, vonden het overdreven om het pesten racistisch te noemen. Een lid van de werkgroep vond het zelfs aardige jongeren met wie goed te praten viel.

De gebeurtenissen in Waspik staan niet op zichzelf. Overal in Nederland komen dit soort racistische “incidenten” voor. “Incidenten” waarop pas wordt gereageerd wanneer de betrokken gemeenten in een slecht daglicht dreigen te komen staan, zoals eerder al te zien was in onder meer Alphen aan den Rijn en Zoetermeer. “Racistische overlast in Waspik”, Onderzoekscommissie “Liberiaans gezin”. Uitgeverij: Ger Guijs, € 20,00. ISBN: 906734523.

Roel Nagel

Hitler-memorial niet welkom in Aalten

Op 30 april 2008 was het alweer 63 jaar geleden dat Adolf Hitler zichzelf een kogel door de kop joeg. Dat was reden voor Blood & Honour (B&H) Nederland om op 3 mei in het Gelderse Aalten een Hitler-memorial te organiseren. Anti-Fascistische Aktie (AFA) stak daar echter een stokje voor. Ook Hitler-herdenkingen in België gingen niet ongestoord voorbij.

Organisator John Huigen (rechts) is ontstemd en maakt een foto van omstanders. Pascal Dröge op de achtergrond doet hetzelfde.

De "Adolf Hitler Memorial Ballad Night" werd georganiseerd door de "traditionele" Nederlandse tak van het internationale nazistische netwerk B&H. Het was de bedoeling dat er bands zouden optreden. Ook zouden er toespraken gehouden worden, onder meer door het Schotse B&H-kopstuk Steve Cartwright. De bijeenkomst was openlijk aangekondigd op enkele nazistische websites, inclusief een afbeelding van Hitler. Belangstellenden konden zich per e-mail aanmelden en kregen op de dag van de memorial precieze instructies over voorverzamelplekken. Zo hoopte B&H de exacte locatie van de memorial tot het laatste moment geheim te houden, in een poging om anti-fascisten en onwillige overheden van het lijf te houden. AFA was echter voortijdig op de hoogte van de locatie en lichtte op 3 mei 's middags de zaaleigenaar in.

Die schrok van de informatie. Hem was door organisator John Huigen enkel voorgehouden dat het zou gaan om een concert waar een honderdtal "goede bierdrinkers" op af zou komen. Hij had dan ook extra alcohol ingeslagen. Met de nieuwe informatie op zak besloot de zaaleigenaar om het huurcontract te ontbinden. Hij wilde geen enkele medewerking verlenen aan een nazistische bijeenkomst. Daarna nam hij contact op met de lokale autoriteiten. Burgemeester Bert Berghoef handelde doortastend, en verbood de bijeenkomst, vaardigde een noodbevel uit en instrueerde de politie om de neo-nazi's uit de gemeente te weren. Hij vreesde ongeregelde tussenspelletjes tussen de nazi's en anti-fascisten. Maar zijn noodbevel had ook inhoudelijke gronden, zo op de vooravond van de jaarlijkse dodenherdenking. "Wegens het verzetsverleden van Aalten wil ik een duidelijk signaal afgeven dat dit in mijn gemeente niet kan", aldus Berghoef. Zo'n inhoudelijke benadering is prijzenswaardig en zou navolging dienen te krijgen.

Mislukt

De politie kwam onmiddellijk in actie en schermde de zaal af met een politielint. Veel nieuwsgierige dorpsbewoners in de anders zo rustige gemeente kwamen polshoogte nemen. Toen de nog onwetende Huigen en zijn kameraad Pascal Dröge arriveerden, werd hen door de zaaleigenaar meegedeeld dat de bijeenkomst geen doorgang zou vinden. Hetzelfde gold voor een groep Duitse B&H-aanhangers die op de bijeenkomst afkwamen. Al snel dropen ze teleurgesteld en boos af. Aan het eind van de middag druppelden auto's binnen met tientallen nietsvermoedende B&H-aanhangers. Die werden door de politie en de ME van de weg geplukt, gecontroleerd en onder begeleiding weer op de snelweg gedropt. Een deel van de neo-nazi's toog daarop moedeloos naar Rotterdam. Ze kwamen daar laat in de avond aan, dronken wat alcoholische versnaperingen en luisterden naar geïmproviseerde toespraken. De geplande muzikale omlijsting vond door de hectiek van de dag natuurlijk geen doorgang.

B&H organiseert in Nederland wel vaker obscure bijeenkomsten. Maar de laatste openlijke activiteit was alweer in 2006. De neo-nazi's organiseerden toen een "heldenherdenking" op de Duitse begraafplaats in het Limburgse plaatsje Ysselsteyn. Daar wilden ze ter nagedachtenis aan gesneuvelde SS-ers kransen leggen. Ook die bijeenkomst werd door AFA-acties gedwarsboemd. B&H was toen gedwongen met hun internationale kameraden uit te wijken naar een begraafplaats in het Belgische Lommel waar ook veel SS-ers en Duitse soldaten begraven liggen. In het onlangs verschenen jaarverslag over 2007 schrijft de AIVD overigens dat er in Nederland ongeveer 600 extreem-rechts actief zijn, waarvan 400 gelden als neo-nazi's. De trend is volgens de geheime dienst dat met name die laatste groep militanter wordt. Ze beantwoorden linkse tegenprotesten tegenwoordig eerder met tegengeweld en ze zijn uit zichzelf ook gewelddadiger. B&H Nederland bereidt zich volgens de dienst "fysiek voor op de door hen verwachte rassenstrijd in de verre toekomst".

Vlaanderen

B&H-groeperingen in België organiseerden al op 19 april bijeenkomsten ter ere van Hitler. Dat was op de vooravond van 20 april, de dag waarop Hitler 119 jaar geleden geboren werd. De politie stond preventief met waterkanon en al geposteerd bij de begraafplaats in Lommel. Maar de Combat 18-tak van B&H Vlaanderen toog naar een onder valse voorwendselen afgehuurde zaal in de gemeente Overpelt. Op weg daarheen controleerde de politie de identiteit van meerdere B&H-aanhangers, doorzocht hun auto's en nam afbeeldingen van Hitler in beslag. Enkele buitenlandse auto's werden met inhoud en al door de politie direct weggestuurd. Uiteindelijk waren er zo'n 50 neo-nazi's aanwezig, waaronder Duitse en Nederlandse. Eenmaal binnen in de zaal begonnen ze de ramen af te plakken. Maar de politie droeg hen op die weer vrij te maken. Meerdere concertgangers liepen met bivakmutsen rond. Een nietsvermoedende passant liep toevallig het zaaltje in en zag dat die vol hakenkruisen hing. De politie deed geen vaststellingen binnen en trad verder niet op.

De andere bijeenkomst, getiteld "Memorial for fallen Heroes", werd georganiseerd door de "traditionele" tak van B&H Vlaanderen. Meer dan 100 aanhangers kwamen bijeen in een eveneens onder valse voorwendselen gehuurde zaal in de gemeente Bellegem. Na een video die hulde bracht aan de gesneuvelde Waffen SS-ers sprak de Nederlandse Hitler-lookalike Stefan Wijkamp de zaal voor meer dan een uur toe. Stephen Swinfen van B&H Engeland deed vervolgens een oproep aan de jeugd, "verdeeld in diverse subculturen om zich te verenigen en een front te vormen tegen de multiculturele ziekte". Een andere Nederlandse spreker, hoogstwaarschijnlijk voormalig CP'86-bestuurder Stewart Mordaunt, moedigde tenslotte verzet aan "tegen de joodse manipulatie van onze democratie". 's Avonds was er een "Return to Glory"-concert. Daar kwam een 300-tal nazi's op af, waaronder Duitsers, Nederlanders, Engelsen en Zwitsers. Ze luisterden naar optredens van Duitse bands en Preserve White Aryans uit Estland. De politie legde B&H geen strobreed in de weg.

Undercover

Het concert in Bellegem kreeg nog een vervolg. Onder de aanwezigen bevond zich namelijk een Duitse journalist die al vier jaar undercover neo-nazistische bijeenkomsten bezoekt. Van het concert in Bellegem maakte hij in het geheim video-opnamen. Beelden daarvan werden begin mei uitgezonden door de Vlaamse televisie. Daarin waren racistische uitlatingen te horen, werd door een band opgeroepen Joden met een mes af te slachten en werd meerdere keren de Hitler-groet gebracht en Sieg Heil geroepen. Het Belgische Openbaar Ministerie stelt naar aanleiding van de beelden een strafrechtelijk onderzoek in.

Hitler-herdenkingen en bijeenkomsten van B&H zijn in Duitsland verboden. In België niet. Daarom is dat land verworden tot een internationale vrijplaats voor neo-nazi's. Bijeenkomsten trekken honderden tot zelfs duizenden mensen. Naar aanleiding van de uitgezonden video-opnamen roept de Belgische minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael nu om een wettelijk verbod op B&H Vlaanderen, aanverwante organisaties en neo-nazistische bijeenkomsten. Op 8 mei bogen diverse parlementsleden zich al over een wetsvoorstel om dat mogelijk te maken. Als het in België tot een verbod zou komen, bestaat de kans dat B&H haar toevlucht gaat zoeken in Nederland. Om dat te voorkomen zal ook de Nederlandse regering werk moeten maken van een verbod. Diverse parlementsleden hebben daar al om gevraagd.¹

Gerrit de Wit

Noot

1. "Verbod dreigt voor Blood & Honour", Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11339f85.htm>.

Alle partijen willen voorop lopen bij integratiedebat

Nederland heeft sinds 2007 een draconische inburgeringsplicht, het resultaat van de collectieve nationalistische roes waarin vrijwel alle politieke partijen al jaren verkeren. En de hetze blijft maar voortduren tegen alles dat anders is, tegen "allochtonen" en vooral tegen moslims. Onlangs is de inburgeringsplicht alweer verder aangescherpt.

Alle partijen lijken voorop te willen lopen bij het nationalistische integratiedebat. Zo pleitte PvdA-leider Wouter Bos in maart 2008 voor een nog hardere lijn vanuit zijn partij. De weinige critici die nog tegensputteren, moeten van hem "ophouden met dat gezeur over de toon van het debat. Geen emancipatie zonder polarisatie. De emancipatie van de arbeider, de vrouw en de homoseksueel is alleen gelukt door strijd." Een absurde vergelijking natuurlijk. Want de arbeiders, vrouwen en homo's maakten destijds zelf kabaal en kwamen in opstand tegen de heersende orde. Nu gebeurt precies het omgekeerde: politici nemen voortdurend maatregelen tegen de "allochtone" onderklasse en maken daarbij samen met de opiniemakers een boel verongelijkt lawaai.

Ook binnen het CDA gaan steeds meer stemmen op om er nog een schepje bovenop te doen. Die werden tot voor kort van munitie voorzien door het inmiddels opgeheven conservatieve blad *Opinio*, dat de partij wekelijks verder probeerde op te jatten. Volgens CDJA-voorzitter Harry van der Molen zijn de christen-democraten te weinig te horen "over de problemen rond islam en integratie". De jongerenafdeling heeft daarom een nota opgesteld waarin staat dat moslims zich moeten aanpassen aan "onze beschaving" die geworteld zou zijn in het christendom. De moederpartij voelde zich niet aangesproken. We zijn al goed bezig met de verplichte inburgering, en de komende maatregelen tegen gezichtsbedekkende kleding en de weigering om handen te schudden, zo werd daar gezegd.

Gedeelde toekomst

Ook de SP kwam met een nota, getiteld "Gedeelde toekomst". Daarin wordt weliswaar afstand genomen van de rechts-populisten Wilders en Verdonk, maar niet van het nationalistische integratiedebat op zich. Integendeel, de partij is er juist trots op al in 1983 aan de basis daarvan te hebben gestaan met de brochure "Gastarbeid en kapitaal". De socialisten trekken zelf een rechte lijn van hun brochure, via Frits Bolkestein en Paul Scheffer, naar de ideeën van Pim Fortuyn en de nieuwe inburgeringswetten met hun "groot aantal verbeteringsvoorstellen". In de huidige nota toont de partij zich blij met al die ontwikkelingen. Maar de socialisten willen meer. Zo wil de partij er een eind aan maken dat kennismigranten niet verplicht hoeven in te burgeren, want dat zou "niet eerlijk" zijn. Ook willen de socialisten dat de regering voortaan arbeiders uit andere Europese landen aan de grens kan tegenhouden. En in de nota wordt ook een lans gebroken voor een spreidingsbeleid bij scholen, woningbouwverenigingen en gemeenten. Tenslotte wil de SP het inburgeringsbeleid ook nog meer koppelen aan het toeleiden van "allochtonen" naar de arbeidsmarkt, waarbij de socialisten gelukkig wel pleiten voor eerlijke lonen bij stages, en een stapsgewijze verhoging van het minimumloon.

"Tot 2002 leek het taboe om te spreken over de verschillen in religieuze en culturele achtergronden van mensen. Daardoor werden problemen onvoldoende onderkend en aangepakt", aldus de nota. Daarin worden veel heersende racistische vooroordelen klakkeloos overgenomen, eigenlijk net als in de brochure uit 1983. "Allochtonen plegen vaker een misdrijf", meent de SP bijvoorbeeld, kritiekloos zwaaiend met overheidscijfers en staatjes over criminaliteit per etniciteit. Maar dat "allochtonen" vaker verdacht en veroordeeld worden, ligt waarschijnlijk eerder aan het racisme bij politie en justitie. En over welke soorten criminaliteit gaat het daarbij eigenlijk? Uit de nota blijkt dat de partij nog steeds niet echt een positief beeld heeft van "allochtonen". Er spreekt een gevoel van wantrouwen uit, ook al telt de SP zelf steeds meer "allochtone" leden. Zo zouden "allochtonen" zich volgens de partij "ongeloofwaardig" maken als ze "zich niet wensen aan te passen aan redelijke eisen over taal, kleding en gedrag". Ze zouden niet moeten "zeuren over anderen en ondertussen zelf niet de handen uit de mouwen steken". Ze zouden aangesproken moeten worden als ze "de kantjes eraf lopen" bij de inburgering. En ze zouden zich open moeten "stellen voor de waarden en de cultuur van de maatschappij waar hij of zij deel van uit wil maken". Het lijkt daarbij alsof de arbeiderspartij volkomen vergeten is dat er in elk land vele waarden en culturen bestaan, die alleen al per klasse flink uiteen kunnen lopen.

Boete

Ondertussen wordt de regelgeving rond de gedwongen inburgering steeds harder, zeker nu blijkt dat veel van de ongeveer 250 duizend inburgeringsplichtige "allochtonen" niet direct komen opdagen wanneer hen een cursus wordt aangeboden. In 2007 ging naar schatting hooguit 10 procent van de 60 duizend voor dat jaar aangewezen "allochtonen" daadwerkelijk op cursus. Het kabinet wil nu iedereen die niet binnen 4 weken komt opdagen een boete van 500 euro opleggen. Een krankzinnig hoog bedrag, zeker wanneer in ogenschouw wordt genomen dat het vooral gaat om mensen met een laag inkomen. Voor een flink deel bijstandsgerechtigden, afgeschreven gastarbeiders die hun leven lang voor Nederlandse bedrijven gewoond hebben in ruil voor vaak uiterst schamele loontjes.

En dan te bedenken dat de verplichte inburgering al aan elkaar hangt van de boetes en dreigementen. Wie het examen niet haalt, wacht al een boete van 500 euro en verliest bovendien het recht op een permanente verblijfsvergunning. Dat zou uiteindelijk kunnen leiden tot uitzetting. Een herhalingscursus kost maar liefst 3.000 euro en wie voor de tweede keer niet slaagt, krijgt opnieuw een boete, dit keer 1.000 euro, net zolang tot het wel lukt. De kosten kunnen enorm oplopen, zeker als meerdere gezinsleden tegelijk een cursus moeten doen.

Meer informatie? Zie: de speciale inburgeringspagina op de Fabel Website <www.defabel.nl/inburger.htm>

Inburgeren op kinderboerderij.

Praatjesmaker

Nederlander vermoordt leraar

UTRECHT - Rob B, een leerling van Nederlandse afkomst, stak woensdagmiddag zijn leraar Van den Sande neer. B. mocht van Van den Sande zijn toets niet meer herkansen, waardoor hij het jaar over moest doen. Dit frustreerde B. waardoor hij zijn mes pakte en zijn leraar in de buik stak. De leraar overleed in het ziekenhuis.

Volgens de leraren en leraressen van Rob B. was hij een probleemkind thuis en had hij weinig contact met zijn ouders. Antropologe Schuiten vertelt dat Nederlanders, met name sinds de jaren 60, nog weinig contact hebben met hun familie. "Ze dumpen hun ouders in bejaardenhuizen, en die bezoeken ze dan maximaal twee keer per jaar", aldus Schuiten. Volgens Schuiten heeft dat te maken met het egoïstische en individualistische karakter van de Nederlanders. Als bewijs voert zij de geschiedenis van Nederland aan. Schuiten: "Kijk maar naar wat de Nederlanders hebben gedaan in Indonesië, puur voor eigenbelang, puur om zelf rijker te worden." B. zou volgens haar hebben gehandeld vanuit zijn egoïsme en individualisme. Het kon hem niet schelen of zijn leraar pijn leed of niet. Het ging erom dat hij zich goed voelde.

Neerlandist Kerker zegt dat Nederlanders nauwelijks empathievermogen hebben. "We hoeven niet eens zo ver de geschiedenis in te gaan. Nog geen 70 jaar geleden, tijdens de Tweede Wereldoorlog, hebben vele Nederlanders de Joden verraden. Dat komt omdat ze geen empathie hadden met de Joden", aldus Kerker. Kerker vindt dat vandaag de dag ook weer blijkt dat bij Nederlanders het empathievermogen ver onder het gemiddelde ligt. Hij doelt daarmee op de omgang van Nederlanders met de "allochtonen". Kerker: "De EU en verschillende ngo's hebben zo vaak gezegd dat Nederland zeer discriminerend bezig is. En wie maakt zich daar druk om? Niemand."

Naast het egoïsme, individualisme en het slechte empathievermogen, zou B. zijn leraar ook hebben neergestoken wegens gierigheid. Dat benadrukt historicus Casen: "Als iedereen voor zichzelf moet betalen in een kroeg in de Verenigde Staten, dan zeggen ze: 'we go Dutch'. Zegt dat niet genoeg over hoe gierig de Nederlanders zijn?", aldus Casen. Een ander voorbeeld dat Casen noemt is hoe de Nederlanders koekjes geven thuis. "Men krijgt maar één koekje bij de koffie." Volgens de historicus werd Rob B. ook niet gefrustreerd omdat hij het jaar over moest doen, maar omdat hij een jaar extra schoolgeld moest betalen. "Dat kan hard aankomen bij Nederlanders. Het gaat uiteindelijk om enkele honderden euro's."

In de Tweede Kamer werd er uiteenlopend op de steekpartij gereageerd. Fractievoorzitter van ZwartRechts Nekkema vindt dat we na één incident niet alle Nederlanders ineens over één kam moeten gaan scheren. Maar de meerderheid in de Kamer was het daar niet mee eens. "Het zijn wel altijd weer die Nederlanders", zegt Kamerlid Hoek. Volgens hem moeten de ouders gewoon opvoedcursussen krijgen, want "dit kan niet in Nederland". Minister van Jeugd en Gezin Gaarvoet vertelde dat ze daar al een tijd mee bezig zijn. De leider van de Partij voor Beperking (PVB) en de voorzitter van Veranderen en Aanpassen in Tulpenland (VAT) zeiden echter beiden dat "dit soort lui" gewoon het land uitgezet moeten worden. Op de vraag waarheen, moesten de twee het antwoord schuldig blijven.

Eric Krebbers

Geen twijfel aan racistisch karakter van moord op Kerwin

Op 20 augustus 2008 is het precies 25 jaar geleden dat de toen 16-jarige nazi-skinhead Nico Bodemeijer de 15-jarige Antilliaan Kerwin Duinmeijer doodstak. Die racistische moord wordt nog steeds elk jaar herdacht. Maar onlangs plaatste een documentairmaker vraagtekens bij het racistische karakter ervan. Daarmee wordt de feiten geen recht gedaan.

Kerwin-herdenking in 2007.

Antilliaanse drumband bij de Kerwin-herdenking in 2007.

Nico Bodemeijer in tv-programma Profiel.

Nico Bodemeijer wordt geboren in 1967. Hij heeft een problematische jeugd. Vanaf zijn veertiende kleedt hij zich als skinhead en gedraagt hij zich agressief. Hij bezigt al snel racistische taal en gaat om met aanhangers van de extreem-rechtse Nederlandse Volks Unie en de Centruumpartij. Van die laatste partij neemt hij ook propagandamateriaal en stickers mee naar huis. Bodemeijer laat op zijn kale kop het woord "Skinhead" tatoeëren en op zijn arm de tekst "100% white". Vrienden vertellen hem dat hij "met dat racistische gedoe moet kappen". Maar dat doet hij niet.

Op 20 augustus 1983 loopt Kerwin samen met wat vrienden in de binnenstad van Amsterdam. Het is al laat en ze gaan nog shoarma eten in een snackbar aan de Damstraat. Daar zitten ook wat vervelende skinheads, waaronder Bodemeijer. Een van hen roept "vuile Turk" naar de eigenaar van de tent en brengt provocerend de Hitler-groet. Buiten de snackbar maken de skinheads ruzie met Kerwin. Volgens zijn aanwezige pleegbroer roepen ze dat "Kerwin niet moet lopen in die straat en dat hij terug moet naar zijn eigen land". Uiteindelijk steekt Bodemeijer een mes in het lichaam van Kerwin. Zwaar gewond, zet die het meteen op een lopen. Kerwin's vrienden hollen achter hem aan, met in hun kielzog twee skinheads. Die schreeuwen "vuile jood" naar Kerwin, en "jij bruine, jij ook" naar een van de vrienden. Aangekomen bij de Dam weigert een taxichauffeur de hevige bloedende Kerwin naar het ziekenhuis te brengen. Later pikt een ambulance hem wel op. Maar dan is het al te laat, want Kerwin overlijdt in de vroege ochtend van 21 augustus. De moord op Kerwin wordt gezien als de eerste racistische moord na de Tweede Wereldoorlog en groeit uit tot een nationale rel. Scholierencomités tegen racisme schieten als paddenstoelen uit de grond, een standbeeld ter nagedachtenis van Kerwin verrijst in het Vondelpark en elk jaar wordt Kerwin op 20 augustus herdacht.

Vieze nikker

Na enkele dagen wordt Bodemeijer aangehouden. Kort daarop meldt een agent aan een krant dat de arrestant bij de verhoren vrij duidelijk is over de achtergrond van de ruzie en de steekpartij. "Het is een vieze nikker en die moeten niet vies naar mij kijken", had Bodemeijer gezegd. Voor de rechter ontkent hij echter dat er racisme in het spel is. Die acht racisme uiteindelijk niet bewezen, maar veroordeelt Bodemeijer wel tot opsluiting in een gesloten inrichting. Jaren later geeft de rechter overigens toe dat hij zichzelf "onsterfelijk belachelijk" gemaakt heeft "door vol te houden dat het geen racistische moord was".

In zijn detentieperiode stuurt Bodemeijer brieven naar een bevriende racistische skinhead. Die brieven lekken uit naar het tijdschrift Nieuwe Revu dat er een artikel aan wijdt. In een van de brieven schrijft Bodemeijer: "Bij de rechtbank heb ik dus alles op een vechtpartij geschoven en ik heb gezegd dat het niets met racisme te maken had, en dat geloofden ze dus (haha). Ze moesten eens weten. Ik heb nog steeds een hekel aan twee dingen: discriminatie en niet-Nederlanders dus zwarten, bruinen, joden, gelen, enzovoort (haha)". Onderaan de brief schrijft Bodemeijer "White Power", "100% white" en plaatst hij een SS-teken. Tijdens een detentieverlof, eind 1984, laat Bodemeijer zich interviewen door Nieuwe Revu. Hij meldt de verslaggever dat hij tijdens de verhoren "nogal tekeer" ging. "Ik heb verschrikkelijk geschreeuwd en gezegd: Die kankernikker dit en dat." Over het standbeeld voor Kerwin heeft Bodemeijer ook geen goed woord over: "Ik heb het gezien. Onzin. Dat ding kostte 150 duizend gulden. Belachelijk man." En op de vraag hoe hij denkt over de politieke ideeën van extreem-rechtse partijen over buitenlanders, antwoordt Bodemeijer: "Ik vind ook dat ze er gewoon uitmoeten. Ze hoeven niet vergast te worden of zo. Dat vind ik onzin. Maar er wel uit. Nou ja, ik moet ze gewoon niet zo, buitenlanders."

In het najaar van 1987 wordt Bodemeijer vrijgelaten. Hij lijkt even op het rechte pad te komen. Hij werkt voor zijn vader op de markt, laat zelfs wat haar op zijn hoofd groeien en koopt met zijn verloofde een huisje in Purmerend. Maar na een paar weken samenwonen verlaat zijn verloofde hem alweer, omdat hij tijdens zijn driftbuien het meubilair door de ramen naar buiten gooit. Hij scheert zijn hoofd meteen weer kaal en nodigt zijn oude skinheadvrienden regelmatig uit voor feesten. Hij krijgt een nieuwe vriendin. Met haar foldert hij regelmatig voor de extreem-rechtse Centrum Democraten (CD) waar hij lid van is. Ook gaat hij in die tijd een hechte vriendschap aan met Richard van der Plas, een prominente CD-er uit Purmerend. Daarnaast onderhoudt hij ook nog banden met de fascistische Vikingjeugd.

Steekpartijen

In juni 1989 doet zijn vriendin racistische uitlatingen in een café in Purmerend. Daarop wordt zij geslagen door een Surinaamse man. Bodemeijer slaat hem terug. Onderweg naar huis worden Bodemeijer en zijn vriendin opgewacht en gestoken met een mes.

Hij moet opgenomen worden in het ziekenhuis. Na een aantal dagen wordt hij ontslagen en dat viert hij thuis met zijn skinhead-vrienden. Ze maken daarbij racistische opmerkingen. Na klachten van buurtbewoners worden de feestgangers door de politie gearresteerd, waarbij ze driftig zwaaien met bijlen en messen. In september 1989 is het weer raak. Bodemeijer ergert zich aan een jongen die "raar" danst in een alternatief café in Purmerend. Er ontstaat een woordenwisseling, waarbij een man het opneemt voor de dansende jongen. Nadat de ruzie door de bareigenaar gesust lijkt, steekt Bodemeijer de man ineens met een mes. Het slachtoffer verkeert na een spoedoperatie buiten levensgevaar. Bodemeijer wordt gearresteerd en veroordeeld tot 16 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Volgens de bareigenaar en anderen ging het eigenlijk om een ruzie over discriminatie. Bodemeijer zou in het café de Hitlergroet hebben gebracht, zijn voldoening hebben uitgesproken over de zetelwinst van de CD en een shirt gedragen hebben met daarop "Het is fijn om blank te zijn".

Bodemeijer bezoekt ook bijeenkomsten van de CD. In november 1992 is hij met ongeveer 35 anderen aanwezig bij een vergadering van de kring Amsterdam. De bijeenkomst wordt echter verstoord door anti-fascisten. Daarop bekogelt een aantal CD-ers, waaronder Bodemeijer, de anti-fascisten met asbakken en meubilair, en enkele extreem-rechtsen brengen ook de Hitler-groet. In september 1993 komt Bodemeijer weer in opspraak wanneer hij tijdens een gevecht een Spaanse jongen met een mes steekt. De Spanjaard raakt lichtgewond, maar doet geen aangifte. Bodemeijer wordt daarom niet vervolgd. In januari 1994 is hij ook aanwezig bij een door CD-ers gedomineerde schietclub in Amsterdam.

Vraagtekens

Begin mei 2008 krijgt Bodemeijer in de documentairereeks Profiel van de Humanistische Omroep alle ruimte om zonder noemenswaardige tegenspraak zijn naam te zuiveren.¹ Hij stelt dat er geen racistisch motief was voor de moord, en dat hij de "de boel alleen wilde sussen". Op de vraag of hij "vieze nikker" had geroepen, antwoordt Bodemeijer dat hij dat niet meer weet. Maar hij sluit het ook niet uit. Het is hem niet echt kwalijk te nemen dat hij zich de hele kwestie slechts selectief wil herinneren. Hij moet immers met zichzelf kunnen leven, met zijn persoonlijke geschiedenis. Maar het is wel laakbaar dat programmamaker Kees Vlaanderen in een interview met De Volkskrant Bodemeijers eenzijdige verhaal als de waarheid op laat tekenen. Vlaanderen zegt ervan overtuigd te zijn dat Bodemeijer geen racistisch motief had. Ook heeft Bodemeijer volgens hem nooit de woorden "vieze nikker" gebruikt, hoewel Bodemeijer zelf juist zegt het niet meer te weten. Vlaanderen laat verder buiten beschouwing dat het toch echt Bodemeijer zelf is die steevast problemen opzoekt, rondhing in extreem-rechtse kringen, meerdere keren een mes in zijn handen nam, rondliep in een nazistisch shirt en bovenal in een brief verklaarde dat er bij de moord wel degelijk racistische motieven een rol speelden.

Vlaanderens uitlatingen zijn koren op de molen van de extreem-rechtse beweging. Die beweert altijd al dat er geen racisme in het spel zou zijn geweest en dat het slechts zou gaan om een uit de hand gelopen ruzie. De racistische component zou door linkse organisaties misbruikt worden om hen zwart af te schilderen. Die opportunistische houding van extreem-rechts zal niemand verbazen. Wel verbazingwekkend is dat ook de activistische website Ravage de woorden van Bodemeijer kritiekloos herkauwt en kopt: "Gerede twijfel bij racistisch karakter moord Kerwin". Het zou Ravage toch wel bekend moeten zijn dat Bodemeijer zowel voor als na de moord extreem-rechts was en een hekel had aan "nikkers". Bodemeijers woorden moeten dan ook met een flinke korrel zout genomen worden.

Het is ondertussen 25 jaar geleden dat de moord plaatsvond. Bodemeijer heeft al lang gebroken met de extreem-rechtse wereld en komt over als een door het leven getekende man. Eigenlijk zouden er dan ook niet teveel woorden meer aan hem besteed moeten worden, ware het niet dat Bodemeijer zelf in Profiel de boel weer oprakelt. De stichting Vrienden van Kerwin,² die de jaarlijkse herdenking organiseert, vindt dat Bodemeijer zijn straf al lang heeft uitgezeten. Tijdens herdenkingen noemt men daarom zijn naam ook niet. Maar men ziet in de moord op Kerwin nog steeds een aanleiding om een signaal tegen racisme af te geven. Zeker nu dat weer sterk groeiende is.

Gerrit de Wit

Noten

- ¹ "Profiel: Nico Bodemeijer", Kees Vlaanderen. Op: Humanistische Omroep-website <<http://player.omroep.nl/?afID=7005360>>.
- ² Vrienden van Kerwin-website <www.kerwin.nl/>.

De kadaverdiscipline van het fundamentalisme

In zijn recent verschenen boek "Salaam. Een jaar onder orthodoxe moslims" beschrijft journalist Patrick Pouw hoe hij in een Utrechts klasje les kreeg van de salafistische prediker Suhayb Salam. De fundamentalistische opleiding bleek vooral te bestaan uit het aanleren van gehoorzaamheid.

De driejarige cursussen worden georganiseerd door het islamitische Instituut voor Opvoeding en Educatie. Enige tientallen jongeren volgen de lessen. De mannen vanzelfsprekend strikt gescheiden van de vrouwen. Eerst een avond per week, maar later iedere avond. De leerstof is naar eigen zeggen geautoriseerd door "de drie grote geleerden" van Nederland. Daarmee worden bedoeld sjeik Shershaby van de El Tawheed-moskee in Amsterdam,¹ sjeik Fawaz Jneid van de As Soennah-moskee in Den Haag en Suhayb Salams vader: sjeik Ahmad Salam uit Tilburg.² Vaderlief kreeg destijds landelijke bekendheid toen hij weigerde Verdonk een hand te geven. De drie sjeiks vormen samen het bestuur van het internationale comité Ahl Soennah dat in Europa de salafistische islam wil prediken. Hun project lijkt succesvol te zijn, want er schijnen inmiddels ook cursussen te worden gegeven in onder meer Tilburg, Ede, Amsterdam, Helmond, Rotterdam en Eindhoven. Ook geven de "geleerden" regelmatig lezingen.

Tamme ezels

Naast het antisemitisme ("Joden zijn vervloekt") en seksisme ("Als de vrouw naar buiten gaat, verwelkomt de satan haar"), valt in Pouws boek vooral op hoe de leerlingen gedruild en gedisciplineerd worden. Het doet sterk denken aan het leger hoe Salam tracht bij zijn leerlingen elke vorm van zelfstandig denken de kop in te drukken en te vervangen door onderwerping en onvoorwaardelijke overgave aan de salafistische leermeesters. Want die zouden namelijk precies weten wat Allah van de jongeren verlangt. Net als een wasmachine zou de mens immers ook maar voor één doel zijn gemaakt, meent Salam, en dat zou de gehoorzaamheid aan Allah zijn. Niets illustreert deze fascistisch aandoende kadaverdiscipline beter dan de oude islamitische vertelling van de tamme ezels waar Salam steeds mee op de proppen komt. Tijdens de oorlog tegen de joden waren de hongerige moslims bezig het vlees van tamme ezels te bereiden, toen de profeet Mohammed plots zei dat zulk vlees "smerig" was. Ondanks de honger gooiden zijn volgelingen het vlees daarop zonder vragen direct weg. Zelf nadenken hoeft dus niet meer. De islam "maakt je leven gemakkelijker. Overal zijn regels voor", aldus Salam.

De cursisten moeten "islamitisch leren". Ze moeten alles wat de leermeester zegt letterlijk opschrijven en uit hun hoofd leren. Ze moeten zich "verre houden van filosoferen" en persoonlijke interpretaties van de leerstof zijn strikt verboden. Ze moeten leven naar de regels van Salam, hun meerdere. Zijn absolute macht beargumenteert hij met een simpele kringredenering. "Je leraar is meer dan jij. Hij heeft meer kennis. Waarom ga je anders naar hem toe met je vragen?" Twijfel is uit den boze. "De profeet heeft het gezegd en het is niet aan de mens om daaraan te twijfelen", aldus Salam. Twijfelen betekent volgens hem "buiten de islam treden" en dat zou Allah boos maken. "Je moet niet proberen het beter te weten met je praktische brein, of met je logische brein dingen proberen te weerleggen." De salafistische "geleerden" mogen van Salam niet bekritiseerd worden, maar moslims van andere stromingen vanzelfsprekend wel, want die zouden namelijk "dwalen". Ongelovigen en aanhangers van andere godsdiensten dienen volgens de prediker zelfs met hart en ziel gehaat te worden.

Snoodaard

Voor de mannelijke leerlingen is er nog een beetje troost. Die mogen van Salam op hun beurt ook dictatortje spelen, maar dan over hun vrouwen. "Je mag je man nooit ongehoorzaam zijn", zegt Salam via een microfoon tegen zijn vrouwelijke leerlingen. Die zitten tijdens de les in een apart vertrek. Pouw heeft hen gedurende het hele jaar nooit gezien. Salam heeft zelf twee vrouwen en zegt: "Het is de plicht van vrouwen om trouw aan de man te zijn. En niet andersom." Hij verbindt regelmatig leerlingen in de echt.

"De wereld en alles daarin is vervloekt - behalve de aanbidding van Allah en het vergaren van kennis over Allah", aldus Salam. Kennis waar hijzelf toevallig de hofleverancier van is. De salafisten dwingen gehoorzaamheid af door te dreigen met de hel. De profeet zou namelijk gezegd hebben dat "allen in het hellevuur belanden, behalve degenen die volgen wat ik vandaag doe en wat mijn metgezellen doen". Salam: "Het draait in het leven niet om lol hebben. Niet om werken, niet om eten. Nee, het draait om punten verzamelen voor in je graf, voor het hiernamaals. Kennis is belangrijk om jezelf van het hellevuur en van het wereldse te redden en je de bestraffing in het graf te besparen." Om op het goede salafistische spoor te blijven adviseert Salam zijn leerlingen om nooit alleen te zijn, en altijd het gezelschap op te zoeken van "iemand die meer kennis heeft dan jij. Iemand die je controleert en corrigeert." Alleen zijn zou het voor satan makkelijker maken om de leerlingen slechte dingen in te fluisteren. Moslims zouden ook bij het bidden zo dicht mogelijk bij elkaar moeten zitten, anders zou die snoodaard er maar tussen kruipen.

Hellevuur

"Ons doel is de verspreiding van de islam, mensen redden van het hellevuur", aldus Salam. Hij stoomt zijn leerlingen klaar om predikers te worden, om weer andere jongeren te kunnen hersenspoelen en disciplineren. Heel wat jongeren haken gelukkig halverwege de cursussen af, maar een groeiend aantal schijnt toch gevoelig te zijn voor de salafistische ideologie. De AIVD heeft het over een potentieel van wel 10 tot 30 duizend jongeren. Het ligt niet voor de hand om blind af te gaan op schattingen van een geheime dienst, maar een feit is wel dat het aantal cursussen in het land de afgelopen twee, drie jaar snel is gegroeid. En dat er door het toenemende

racisme en de uitsluiting van "allochtone" jongeren veel ontevredenheid heerst. Ontevredenheid die de weinige overgebleven linkse groeperingen helaas nauwelijks in progressieve richting weten te kanaliseren.

Een van de drie grote helden van Salam is de dertiende eeuwse islamzuiveraar Ibn Taymiyya. Die riep vooral op tot de gewapende strijd tegen de ongelovigen, en is daarom ook de held van Osama Bin Laden. De tweede held is de achttiende eeuwse Mohammed ibn Abt al-Wahab, de ideoloog van het Saoedische koningshuis die persoonlijk honderdduizenden moslims liet ombrengen die zijn opvattingen niet precies deelden. Nummer drie, tenslotte, is de in 1999 overleden Mohammed Nasiroedin al-Albani, de persoonlijke leermeester van vader Salam. Al-Albani dacht grosso modo hetzelfde als Osama Bin Laden, maar vond dat de Afghaanse grotbewoner wat te hard van stapel liep. Voordat de ongelovigen verslagen kunnen worden en de salafisten de macht kunnen overnemen, moeten er eerst meer volgelingen opgeleid worden. Het is zacht gezegd geen fijn idee dat er nu een heel legertje predikers opgeleid wordt om dit soort ideeën te verspreiden.

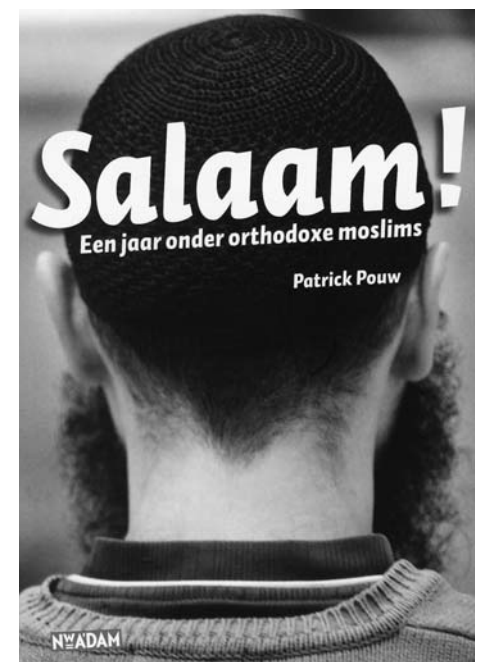
Manen

Gelukkig beperken de leermeesters en hun leerlingen zich momenteel nog tot het "manen" van andere moslims om hun gedrag te veranderen. Ze spreken met geheven vingertjes geloofsgenoten aan die bijvoorbeeld teveel lachen of die muziek draaien, want dat zou Allah niet goed vinden. Salam komt zelf regelmatig triomfantelijk met een anekdote aanzetten waarin hij met zijn auto bij een stoplicht stond naast twee jongens die in hun auto hard muziek draaiden. Salam draaide zijn raampje open alsof hij iets wilde vragen, en toen hij hun aandacht had, vroeg hij: "Waar is het paradijs?". Zo zou hij hen eens goed aan het denken hebben gezet. Waarschijnlijk is dat ze geen idee hadden waar die vent met die baard het over had, en waar hij zich eigenlijk mee bemoeide.

Eric Krebbers

Noten

1. "Moslimfundamentalisten snakken naar gehoorzame vrouwen", Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11377f89.htm>.
2. "Linksom tegen salafisme en andere reactionaire missionarissen", Mehmet Kirmaci. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11372f87.htm>.

Boek van journalist Patrick Pouw.

Verdonk op ramkoers

Trots Op Nederland (TON) begint op stoom te komen. Met Rita Verdonk stevig aan het roer komt er langzaam zicht op het programma van haar "brede volksbeweging". Alle hens aan dek tegen deze vloedgolf van nationalisme en rechts-populisme.

Rita Verdonk aan het roer.

Actie van Doorbraak in Leeuwarden op 16 mei 2008.

Op 3 april 2008 lanceerde Verdonk met veel bombarie haar "beweging". Onder regie van adviseurs en aanhangers van het eerste uur Ed Sinke en Kay van der Linde had de start-happening van TON in Amsterdam weinig weg van de bijeenkomsten van andere Nederlandse politieke partijen en leek het meer op de Amerikaanse verkiezingsshows. Het was een groots opgezette one woman-show waar TON-supporters tegen betaling konden "genieten" van jazz-zangeres Rita Reys, het Wilhelmus, een grote Nederlandse vlag op de achtergrond en een bombastische Verdonk ervoor die theatraal verklaarde schoon schip te gaan maken. Als minister sloeg ze jarenlang al de meest reactionaire taal uit, maar dat ging haar kennelijk niet ver genoeg, want ze blijkt zich erg beperkt te hebben gevoeld door haar partij en het kabinet. Nu kan en zal ze eindelijk echt zeggen wat ze vindt en wil. "Dat wij Nederlanders in ons eigen land steeds maar moeten opschuiven en ons moeten aanpassen aan nieuwe culturen. Daarvan zeg ik: genoeg. Er zijn grenzen." Ze haalt dan ook graag de nationalistische bezem door Nederland en spreekt zich uit tegen ontwikkelingshulp, tegen geld voor de Antillen, tegen 150 zetels in de Tweede Kamer, tegen ambtenaren, tegen critici van Sinterklaas en het Nederlandse kolonialisme, tegen provincies, tegen "allochtonen", en tegen alles en iedereen dat niet past in haar visie op Nederland.

Patsers

TON was op 17 oktober 2007 al opgericht, twee dagen nadat Verdonk haar VVD-lidmaatschap had opgezegd. Ze heeft geleerd van het falen van de LPF. In plaats van iedere rechtse schreeuwlelijk lid te maken, kiest ze voor een bijzonder ondemocratische optie: een beweging zonder leden, met alleen sympathisanten, en zichzelf in haar eentje aan de macht. Ongeveer 50 tot 100 medewerkers, geworven via familie, vrienden en kennissen, moeten de Verdonk-propaganda-machine draaiende houden.

Verdonk heeft 10 miljoen euro nodig voor de oprichting van TON en voor deelname aan de landelijke en gemeenteraads-verkiezingen in 2010. Dat geld wil ze bij elkaar brengen in dezelfde hoek waar ook Pim Fortuyn zijn geld vandaan haalde: bij industriëlen, bouwondernemers en makelaars. Om dat soort rijke patsers te bereiken bezoekt Verdonk al maandenlang

jetsetfeesten, gala-avonden en high society-hangplekken als de Miljonairsfair. Ook de presentatiebijeenkomst van 3 april was bedoeld als fundraiser. Om binnen te komen moest 75 tot 500 euro betaald worden. En hoe meer iemand ophoeste, hoe dichter diegene in de buurt van Verdonk mocht zitten. Hoewel veel captains of industry en andere rijke bigshots op de bijeenkomst ontbraken, is er in die kringen flinke steun voor Verdonk. Men ziet haar graag aan het roer van de BV Nederland. De stichting Vrienden van Rita heeft het bedrijf Favorita BV opgericht om belastingtechnisch voordeliger uit te zijn en de sponsoring zo commercieel mogelijk te laten verlopen. Men wil bijvoorbeeld massaal TON-petjes en -sjaaltjes gaan verkopen.

Computergame

Aversie tegen de "oude" politieke elite in Den Haag is een van de belangrijkste thema's van Verdonk. De raspopuliste stelt zich op als de underdog die van buitenaf ten strijde trekt tegen de heersende kliek van beroeps politici en bureaucraten. Maar aan hen heeft ze in werkelijkheid haar carrière juist te danken. Als Verdonk het voor het zeggen krijgt, zou er echt met de wil van "het volk" geregeerd gaan worden. Maar democratie is vanzelfsprekend ver te zoeken in een partij waar niemand lid van mag worden. Om die kritiek te pareren heeft Verdonk "Politiek 2.0" gelanceerd. Dat is niet de nieuwste versie van een computergame, maar een website waarop haar fans actief kunnen meediscussieren over het TON-programma. Want, zo zegt Verdonk, "wie kan er beter de problemen - en nog veel belangrijker de oplossingen hiervoor - in het land in kaart brengen dan u zelf!?"

De site is gemodelleerd naar de bekende internet-encyclopedie Wikipedia. "Er staat een nieuwe generatie op. Al die mensen hebben een politieke mening en die moeten we opzoeken. Het wordt een interactief gebeuren en niet van die familiefeestjes die andere partijen hebben", aldus VVD-raadslid en Verdonk-fan Jan Talen over de site.² Maar zoals te verwachten moest de site al snel na de lancering alweer worden gesloten wegens de enorme hoeveelheid racisme, seksisme en andere ranzigheid die werd gepost. "Er werd veel te massaal gepost. Tegengeluiden zijn welkom, maar het was uitsluitend onzin: scheldpartijen, gore foto's. Dus besloot Rita gisteravond de wiki tijdelijk op slot te zetten", aldus een medewerker.

Zuurkool

De samenleving is ondemocratisch, meent Verdonk, omdat een minderheid van "allochtonen" zijn wil op zou leggen aan de meerderheid van "autochtonen". Maar "we" kunnen volgens haar "geen rekening blijven houden met een minderheid. Kijk naar de bevolkingsamenstelling. We zitten met 15 miljoen autochtonen en twee miljoen allochtonen en bij iedere beslissing die we nemen, houden we toch vooral ongelofelijk rekening met die minderheid."³ Dat moet volgens de haat-zaaister voortaan anders. "Als je thuis moet beslissen over het avondeten en drie willen er patat en twee zuurkool, dan wordt het toch patat? Heel simpel. Zo werkt democratie." Maar democratie is natuurlijk veel meer dan simpel stemmen tellen. Ook mensenrechten en het principe van gelijkwaardigheid spelen daarbij een rol, zodat - om maar een voorbeeld te noemen - niet een meerderheid zomaar kan besluiten om een minderheid te laten deporteren.

Het democratische gehalte binnen TON blijft in elk geval strikt beperkt tot de mening van enig lid en roegangster Verdonk. Ze wil haar politiek niet zomaar laten bepalen door haar achterban. Precies op de "oud-Haagse" manier van politiek bedrijven die ze zegt te bestrijden, mag bij TON wel iedereen meepraten, maar uiteindelijk beslissen alleen Verdonk en haar adviseurs. Want, zo zegt ze: "Ik heb zelf natuurlijk ook al een visie." In een van de eerste testcases pakte dat overigens goed uit. Toen namelijk uit een peiling bleek dat 57 procent van haar aanhangers voor de doodstraf is, koos zij toch voor levenslange gevangenisstraf.⁴

Wegens de oppervlakkige webdemocratie en holle slogans komt het programma van de voormalige gevangenisdirecteur nogal mager en inhoudsloos over. Ze zegt zich vooral te gaan richten op het fileprobleem, migratie, integratie, onderwijs, ontwikkelingshulp, regelgeving, veiligheid en zorg. Die thema's worden op de TON-site nauwelijks uitgewerkt. Maar Verdonk heeft als minister en Kamerlid van haar hart geen moordkuil gemaakt. Het kost dan ook weinig moeite om te ontdekken waar ze voor staat: een conservatief-liberale agenda gecombineerd met plat nationalisme. Bij de lancering van TON heeft ze al een tipje van de sluier opgelicht van haar

programma. Het gaat om een mix van repressie en vrij baan voor ondernemend Nederland. Zo wil ze Marokkanen en Antillianen harder straffen en heropvoeden. Verder wil ze minder geld voor ontwikkelingshulp, beperking van de inspraak van belangenorganisaties als Milieudefensie omdat die grote bouwprojecten zouden frustreren, meer koopzondagen, het recht voor huiseigenaren om zelf op te treden tegen indringers, afschaffing van de provincies, en halvering van het aantal Kamerzetels.

Tsunami

Verdonk slijt haar TON-programma door kiezers aan te spreken op hun nationalisme. Surfend op de nationalistische golf die in 20 jaar tijd is aangezwollen tot een tsunami, haalt ze in de peilingen gemiddeld meer dan 20 zetels binnen. "Onze cultuur, onze tradities, onze eigenheden, daar zijn we trots op", zei ze bij de lancering van TON.⁵ "Ook zijn we trots op de vrijheid van meningsuiting en van godsdienst." Om onder luid applaus te verwijzen naar onbekende buitenlandse vijanden: "En natuurlijk de vrijheid van buitenlandse overheersing."

Maar ondanks die vrijheden zou het slecht gaan met "ons Nederlanders". "De Nederlandse cultuur" zou zich voortdurend moeten aanpassen aan "de allochtonen", Nederland zou belaagd worden door Europese regels en de economische "globalisering", en teveel Nederlanders zouden hun trots kwijt zijn. "De Nederlandse burger wordt behandeld als een stoute kleuter", aldus de moeder des vaderlands. "De Nederlandse cultuur" zou bedreigd worden door een "sterke weg-met-ons stroming". Die zou zich schuldig maken aan het ter discussie stellen van "ons" Sinterklaasfeest en zou ook de reden zijn voor het zogenaamd overal opduiken van slavernijmonumenten. In feite komen Sinterklaas en Zwarte Piet voort uit een oude koloniale traditie en zijn slavernijmonumenten in Nederland op één hand te tellen. Volgens Verdonk zouden ook "de vrijheid van meningsuiting en gelijke rechten voor vrouwen en homo's" in gevaar zijn. "We" zouden snel moeten optreden, want "Nederland was jarenlang een gastvrij volk, maar wij hebben er genoeg van ons aan te passen". Maar van racisme is geen sprake, weet Verdonk, want "Nederlanders hebben het niet in zich om te discrimineren!"

Verdonk trekt dit voorjaar op promotietoernee door het land om zoveel mogelijk supporters te ontmoeten en te horen wat er leeft. Andere partijen reageren tot nu toe nauwelijks op TON. Ook buiten het parlement gebeurt er weinig. Af en toe wordt ze in de media aangesproken op haar ondemocratische politiek of haar nationalisme. Vaak blijft die kritiek echter steken in de onbekendheid van het TON-programma. Acties tegen Verdonk zijn helemaal sporadisch. Ngo's en ook de SP zijn als de dood om ervan beschuldigd te worden dat ze de persoon Verdonk aanvallen en "demoniseren". Maar dat argument is in het geval van Verdonk en ook Wilders volstrekt onzin. TON en de PVV zijn partijen die bestaan bij de gratie van één persoon en nog wat meelopers die af en toe ook wat mogen zeggen. Verdonk en Wilders zijn tegelijk het ideeëngoed en de persoon die het ideeëngoed vertegenwoordigt. Hun aanhang stemt vooral op hun personen, hun imago en hun ferme uitspraken. Actie tegen TON kan dan ook niets anders zijn dan actie tegen Verdonk zelf. Op 16 mei 2008 lieten zo'n 100 demonstranten met spandoeken en lawaai voor het eerst een tegengeluid horen bij een TON-propagandabijeenkomst in Leeuwarden.⁶ Verdonk sprak er schande van. De actie was georganiseerd door Doorbraak, dat ook acties organiseerde bij de komst van Verdonk naar Deventer op 20 juni en naar Zoetermeer op 23 juni.⁷

Sandor Schmits

Noten

1. "Verdonk lokt kiezer met Wilhelmus". In: *Trouw*, 4.4.2008.
2. "Dirigent Rita Verdonk zoekt orkest", *Lidy Nicolassen*. In: *De Volkskrant*, 31.3.2008.
3. "Verdonk: te veel aandacht voor minderheid". In: *Trouw* 26.3.2008.
4. "Doodstraf, boerkaverbod en veel asfalt", *Jan Tromp*. In: *De Volkskrant*, 5.4.2008.
5. "Rita wil niet langer nederig zijn", *Yvonne Doorduyn en Lidy Nicolassen*. In: *De Volkskrant*, 4.4.2008.
6. "Actievoerders verstoren propaganda-bijeenkomst van Verdonk". Op: *Doorbraak-website* <www.doorbraak.eu/content/view/full/51/4>.
7. *Zie: Doorbraak-website* <www.doorbraak.eu>.

“Leger van God” wil Nederland veroveren

Evangelist Jan Zijlstra van de pinkstergemeente De Levensstroom in Leiderdorp¹ gaat vanaf september 2008 honderden geloofsgenoten trainen om met een “leger van de Heer” Nederland te winnen voor “het Koninkrijk van God”. Deze “nieuwe generatie evangelisten, predikers en leiders van morgen” moet de ontkerkelijking en de groei van de islam een halt toeroepen.

Met een christelijke jihad tegen anders- en ongelovigen de natie veroveren voor Jezus. Dat beschouwt Zijlstra als zijn levenstaak. Vanaf 1993 leert hij zijn volgelingen hoe ze het beste ziertjes kunnen winnen voor het christenfundamentalisme. In 2007 zou God zelf Zijlstra hebben aangemoedigd om de religieuze veroveringsoorlog te intensiveren. “Laat de oproep door het land gaan, vorm een Gideons leger en geef ze mijn instructies”, zou God gezegd hebben. Gideon is een persoon uit de bijbel die door God zou zijn aangesteld als leider. Met een leger van slechts 300 man zou hij naar verluidt een verrassingsaanval hebben uitgevoerd tegen 150 duizend tegenstanders. Na een wonderbaarlijke overwinning wilden de Israëlieten hem tot hun koning kronen, maar Gideon wees dat af en gaf te kennen dat alleen God hun ware leider was.

Zijlstra wil “het leger van de Heer helpen te vormen met al mijn mogelijkheden. Ik wil met alles wat ik heb en kan, mij inzetten om dit leger te trainen, zodat straks het leger van de Heer de grote overwinning, door Hem, zal behalen. Heb jij zo’n verlangen om in dit Gideons leger gevormd te worden? Wil jij je voorbereiden op de belangrijke uitdaging die wij nu hebben? Om de natie te veroveren voor de Heer?” Aldus de schreeuwerige wervingsfolder voor de Levensstroom-training. Naast Zijlstra zal “het sterke leger van God” ook les krijgen van “de dynamische profeet” Steve Fedele uit de VS, “de gebedsstrijdster” Suzette Hattingh uit Duitsland, “de bekende bijbelleraar” Willem Ouweneel, en Gordon van Veelen, “die als geen ander onderwijs geeft over ‘hoe om te gaan met de islam en new age’”. Het trainingsprogramma omvat thema’s als “De slang zal in het stof bijten”, “De speer Gods”, “Wapendragers”, “Valkuilen en listen voor de dienaar Gods”, “Staan in het vuur van zijn tegenwoordigheid”, en “Offensief gebed”. Zijlstra: “De meest geweldige middelen staan ons ter beschikking om de hele wereld te winnen voor de meest geweldige boodschap. Wij mogen reuzen verslaan. Word niet zenuwachtig; God is altijd tegenwoordig. Hij heeft immers gezegd: Ik ben met je.”

Bulldozer

Met zijn religieus-militaristische aanpak timmert Zijlstra flink aan de weg. Tijdens de eerste landelijke “evangelistendag” op 15 december 2007 lieten zo’n 200 evangelisten zich door hem coachen en inspireren. Het initiatief voor die dag kwam van Jaap Dieleman van stichting Heilbode en David de Vos van stichting Go and tell. Ze hebben die organisaties opgericht om het evangelie aan de mens te brengen en streven naar een platform van evangelisten in Nederland. “Een evangelist is een bulldozer, geldverslindend instituut, individualist, vaak iemand met een sterke persoonlijkheid en soms ook lastig in een gemeente, maar ze zijn onmisbaar om bouwstenen aan te dragen voor het huis van God”, aldus Dieleman.

Zijlstra liet zijn toehoorders weten dat Nederland een land is “dat zijn dienstknechten, zijn evangelisten verslindt. Het is voor evangelisten overal gemakkelijker te werken dan in Nederland. Er is aan mij getrokken om naar het buitenland te gaan, maar God wilde mij voor Nederland. Dit land moet gewonnen worden voor Jezus.” Hij gaf de evangelisten ook tips mee. Zo moeten ze de stem van God leren verstaan. “Mijn ervaring is dat God vaak maar één keer spreekt tegen zijn zoon. Tegen een kind kan hij vaker spreken, maar tegen een zoon spreekt hij één keer. Reageer dan ogenblikkelijk. Wees een doener en ga niet eerst alles overleggen in een commissie of een bidstond houden. Doe het direct, ga niet in discussie met je verstand. Als je meteen gaat handelen, gaat God je meer geven. Blijf je in gebreke, dan houdt God op met spreken.” De evangelist heeft “het hart van een vechter nodig. Je moet niet terugdeinzen voor de vijand. Met God spring je over een muur.” Als een evangelist “een geloofsavontuur met God aangaat”, dan kan hij “geen negatieve mensen om zich heen dulden”. “Mijd die mensen”, adviseert Zijlstra. Een evangelist moet ook tegen een stootje kunnen. “Als je niet tegen kritiek kan, gaat God je geen groot gebied toevertrouwen. Ga er niet tegen in. Smeer je in met de beste olie tegen de drek. Vergeet niet: na hosanna is het vaak: kruisig hem.” Evangelisten zijn volgens Zijlstra mensen die scherp zien “met adelaarsogen” en spreken “met uitroepetekens”.

Revolutie

De bedoeling van dit soort trainingen is dat beginnende evangelisten later het land intrekken naar “elke plaats waar weinig meer over is van de goddelijke principes”. Zijlstra legt uit: “Dat zijn dorpen waar het christendom bijna is uitgedoofd. Ik was een keer in Hoenderloo. Daar staat een kerk waar nog 25 mensen schijnen te zitten, de jongste kerkganger is 67. Het zijn sterfhuizen. We moeten daar opnieuw kracht brengen.” Het leger van God zou zich ook op moslims moeten richten. “Die hebben een angst- en fanatismegeloof. Wij willen juist dat ze door Jezus God als vader leren kennen.” Maar volgens “godsdienstwetenschapper” Van Veelen moeten moslims worden benaderd zonder in een welles-nietesdebat te verzanden. Toch zouden moslims vaak verkeerd denken over het christendom. “Ze denken bijvoorbeeld dat God seks heeft gehad met Maria. Met dat soort misvattingen staan we natuurlijk op een achterstand. Wij willen geen oeverloze discussies daarover. Wij willen laten zien dat God niet - zoals Allah - ver en ongenaakbaar is, maar juist een liefhebbende vader.” Aanhangers van allerlei vormen van new age-spiritualiteit krijgen van Van Veelen ingepeperd dat de bijbel “elk contact met de geesteswereld verbiedt. Het is een heilloze weg.”

Zijlstra denkt dat 2008 heel bijzonder gaat worden. “God gaat ontzagwekkende dingen doen die hij nog niet eerder heeft gedaan in Nederland. Het wordt een revolutionair jaar voor de Heer.” Hij is de christenfundamentalistische revolutie zelf alvast maar aan het voorbereiden. Vanaf januari verzorgt zijn Levensstroomgemeente wekelijks tv-uitzendingen op de regionale zender TV West. Zijlstra wil die programma’s ook via RTL 5 gaan uitzenden. Hij droomt ervan een machtige tv-dominee te worden. Zijn imperium reikt nu al tot aan de hemel. Vanaf het dak van de Levensstroom-kerk boven de snelweg A4 bij Leiderdorp projecteren laserlampen van 2.500 watt elke nacht een duizend meter lang “kruis van licht”. “Niemand zit te wachten op zo’n provocerend kruis”, stelden critici, die zich eraan ergerden dat God zoveel energieverspilling, horizonvervuiling en overlast voor vogels veroorzaakt.

Harry Westerink

Noot

1. “Lid van pinksterkerk lonkt naar Vlaams Belang”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/1127780.htm>.

Propaganda van Levensstroom.

Chinese arbeidsmigranten uitgebuut en opgesloten

In maart 2008 ontstond er veel ophef over het relatief grote aantal Chinezen dat plots asiel aanvroeg. Van alle kanten werd geroepen dat “ze” direct moesten worden opgesloten en uitgezet, dat de Vreemdelingenwet aangescherpt moest worden en zelfs dat illegaliteit op zich strafbaar moest worden gesteld. Niemand stelde de vraag waarom de Chinezen zich eigenlijk zo vastklampten aan een vals gerucht over legalisering.

Chinese arbeiders.

Chinese arbeider.

In twee weken tijd kwamen vanuit het hele land zo'n 770 Chinezen een asielaanvraag doen bij het aanmeldcentrum in Ter Apel, terwijl zich normaal 3 tot 5 Chinezen per week meldden. Het gerucht deed de ronde dat prins Willem-Alexander de troon zou bestijgen en om dat te vieren een generaal pardon zou afkondigen. Het merendeel van de Chinezen was al langer in Nederland en had nooit eerder asiel aangevraagd. In allerijl huurde het COA enkele recreatieparken af om de Chinezen tijdelijk te huisvesten. Dat leidde tot de gebruikelijke racistische Pavlov-reacties. “Dorpje ‘overvallen’ door komst bussen asielzoekers”, kopte De Volkskrant bijvoorbeeld. Een dorpsbewoner riep: “Als een dief in de nacht zijn ze gekomen. Niks is meer veilig.”

Opsluiten

Tijdens een spoeddebat op 8 april concludeerde de Tweede Kamer dat het ging om illegale arbeidsmigranten die massaal afgewezen zouden worden en weer in de illegaliteit zouden verdwijnen. Om dat te voorkomen wilden de PvdA, PVV, VVD, CDA en CU toezeggingen van staatssecretaris Albayrak dat de Chinezen direct in “vreemdelingenbewaring” gestopt zouden worden. Dat weigerde ze aanvankelijk. Albayrak was overigens de enige die zei dat sommigen mogelijk gevluchte Tibetanen of slachtoffers van mensenhandel zouden kunnen zijn.² Opsluiting zou volgens haar sowieso juridisch niet houdbaar zijn. De Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat iedere aanvraag individueel moet worden getoetst en dat vluchtelingen tijdens die procedure niet mogen worden opgesloten. Opsluiting mag slechts in afwachting van uitzetting. Er waren daarnaast ook praktische problemen. Er waren bijvoorbeeld simpelweg niet voldoende tolken. De staatssecretaris zegde de Kamer wel toe dat de Chinese aanvragen met voorrang zouden worden behandeld, en dat zij zich zou inspannen om te voorkomen dat ze weer in de illegaliteit zouden verdwijnen. Een motie van VVD-er Kamp en PVV-er Fritsma om meteen maar illegaal verblijf in Nederland tot misdrijf te maken haalde het gelukkig niet.

Twee weken later berichtte Albayrak dat zo'n 300 Chinezen alweer uit de noodopvang verdwenen waren, ondanks de extra maatregelen die ze getroffen had. Een motie van wantrouwen van VVD, PVV en Verdonk haalde het echter niet. PvdA-er Spekman maakte flink stemming door te verklaren dat “asielzoekers die overduidelijk uit de illegaliteit komen en de asielprocedure misbruiken, vastgezet moeten worden”.³ Albayrak maakte daarop een Kamermeerderheid blij met haar belofte om te onderzoeken of artikel 56 en 59 uit de Vreemdelingenwet aangescherpt konden worden. Die maakten de opsluiting van de Chinezen juridisch onmogelijk.

Slavernij

Inmiddels heeft de staatssecretaris toch zo'n 140 Chinezen vast laten zetten, na hun individuele toetsing en afwijzing. Maar ook dat is feitelijk vanuit wettelijk oogpunt nauwelijks te rechtvaardigen. Onlangs bleek namelijk dat Chinezen zelden of nooit daadwerkelijk uitgezet worden. In een andere zaak had advocaat Robert Koevoets een proces aangespannen tegen de IND.⁴ Zijn Chinese cliënten bleven ten onrechte opgesloten doordat de dienst de rechtbank steeds misleidde en beweerde dat detentie noodzakelijk was voor hun uitzetting, wetende dat de Chinese overheid daar structureel niet aan meewerkt. Daarop dwong de Rotterdamse rechtbank de IND om aan te geven hoeveel Chinezen er nu daadwerkelijk na detentie uitgezet worden. Dat bleek slechts in 16 van de 600 gevallen gebeurd te zijn. Kortom, Chinezen worden opgepakt en maandenlang opgesloten zonder enig zicht op uitzetting om vervolgens op straat te worden gedumpt. Albayrak en de Tweede Kamer hebben daar kennelijk geen probleem mee.

Geen enkel Kamerlid vroeg zich af waarom de Chinezen hun land eigenlijk verlaten hadden. En dat terwijl in het huidige olympische jaar de donkere kanten van China veelvuldig in het nieuws zijn. Mensenrechtenschendingen, corruptie, repressie, natuurvernietiging door de industrie, dodelijke arbeidsomstandigheden voor mijnwerkers, en kinderarbeid en zelfs kinderslavernij om de productiekosten laag te houden, om maar een paar voorbeelden te noemen. Van alle heilige verontwaardiging die politici zo graag tentoonspreiden als het gaat om China, was ineens geen spoor meer te bekennen.

Maffia

Chinezen zijn er overal. Van de Chinatowns in de metropolen van de wereld tot aan elk klein dorp met zijn Chinese restaurant. Chinezen worden in Nederland zelden als een etnische minderheidsgroep genoemd. Het is een relatief gesloten gemeenschap die geen overlast geeft en nauwelijks een beroep doet op collectieve voorzieningen. De Chinezen lijken goed geïntegreerd. De laatste jaren komt echter druppelsgewijs een heel andere realiteit naar voren. Er waren vroeger wel wat verhalen over onhygiënische toestanden en uitbuiting van illegale koks in Chinese restaurants, maar nu gaat het bijvoorbeeld over goksyndicaten die geweld niet schuwen, of over mensensmokkel. In 2000 bleken 58 Chinezen gestikt

in een Nederlandse vrachtwagen die hen naar Engeland had gesmokkeld. Nu komen er ook verhalen naar boven over illegale prostitutie in “massagesalons”, en over de triades, Chinese maffia die ondernemers afperst onder het mom van protectie.

In Engeland werd onlangs geschokt gereageerd op het boek “Chinese Whispers. The true story behind Britain's hidden army of labour” van journaliste Hsiao-Hung Pai. Ze onthulde daarin hoe illegale Chinezen in het Westen leven en overleven. Ze staan bloot aan het meest rauwe kapitalisme en worden op ongekende wijze uitgebuit en in de steek gelaten door overheden. Pai beschrijft ook hoe China eind jaren 70, begin jaren 80 een nieuw economisch beleid ging voeren om een plek te veroveren in de kapitalistische wereldeconomie. Ruim 300 duizend staatsbedrijven, instituties en diensten werden ontmanteld en geprivatiseerd. Veel van hun naar schatting 75 miljoen werknemers werden slachtoffer van massa-ontslagen. Ook de landbouw werd overgeleverd aan de markt, waardoor er halverwege de jaren 80 een landverhuizing op gang kwam van 200 miljoen verpauperde boeren en andere agrarische werkers, die naar de steden trokken om daar hun goedkope arbeid te verkopen.

In 2001 trad China toe tot de WTO en ging het proces in een nog hogere versnelling. Zo'n beetje alle drempels voor internationale bedrijven werden weggehaald. Voor hen is een repressief land als China een ideale vestigingsplek vanwege de honderden miljoenen arbeiders die wanhopig op zoek zijn naar werk. Die kunnen niet klagen als ze zeven dagen per week, 12 uur per dag moeten werken, en slechts 1 dag per maand vrij hebben. Als ze tussen de machines in de fabriek moeten slapen omdat ze geen geld hebben om een onderkomen te betalen, of simpelweg te weinig tijd over houden om naar huis te gaan. Als hun gezondheid naar de knoppen gaat omdat ze totaal uitgeput zijn en zonder bescherming tegen giftige stoffen moeten werken. Als ze overwerk niet uitbetaald krijgen. Als ze ziek zijn, maar zich dat niet kunnen permitteren, onder meer doordat de ziekteverzekeringen allemaal geprivatiseerd zijn en daarmee onbetaalbaar. Als ze geen compensatie krijgen bij een bedrijfsongeval. Bedrijven kunnen er hun productiekosten en arbeidsloon ongehinderd laag houden, want de vakbonden zijn aan de overheid gelieerd, en de Chinezen zijn zelf al generaties lang gewend om hun hoofd te buigen voor de autoriteiten. Veel arbeiders vallen simpelweg dood neer op de werkplek.

Hoewel verboden, komen er de laatste jaren in China steeds vaker massaprotesten en spontane stakingen voor tegen de politiek en de schandalige werk- en leefomstandigheden. De overheid voelde zich gedwongen om dit jaar een nieuwe arbeidswet in te voeren die de rechten van arbeiders enigszins moet beschermen. De Amerikaanse Kamer van Koophandel in China heeft al direct laten weten dat de wet een negatief effect zou kunnen hebben op het investeringsklimaat in China. Amerikaanse bedrijven en investeerders zouden zich terug willen trekken als er teveel regels worden opgelegd die de winsten drukken.

Morecambe Bay

De illegale arbeidsmigranten in Engeland komen dan ook voornamelijk uit de Chinese gebieden waar de economie het meest is ingestort en de werkloosheid het grootst is. Ze komen naar het Westen om een inkomen te vergaren, hoe schamel ook. Om hun gezinnen te onderhouden, om hun kinderen een opleiding te bezorgen, om niet dood te gaan van de honger. Helaas brengt hun leven in het Westen hen evenzeer misère. Dat werd ook voor de buitenwereld even duidelijk toen in 2005 maar liefst 23 illegale Chinese kokkelvisserij in Morecambe Bay verdronken. Hun baas had dat risico bewust genomen om meer te kunnen verdienen.

De meeste nieuw aangekomen illegalen spreken gewoon op straat een Chinees uitzendend persoon aan en vragen dan naar werk. Die verwijst hen meestal wel naar een tussenpersoon of wervingsbureau. Daar moet vaak wel eerst zo'n 300 euro “bemiddelingskosten” betaald worden. Dan wordt er een valse werkvergunning gekocht en is het verder afwachten of er werk komt. Soms laat het bureau hen extra lang wachten omdat wanhopige arbeiders eerder bereid zijn om echt alles aan te pakken. Koppelbazen brengen de Chinezen vervolgens met een busje naar een plek in Engeland waar werk is, bijvoorbeeld in de vleesverwerking, landbouw, voedsel-industrie, seksindustrie of de bouw. Soms bij grote en bekende bedrijven. Er zijn meestal geen instructies en vaak ontbreekt het ook aan bescherming, zoals helmen, mondkapjes of oordoppen. Slapen doen ze samen met tientallen anderen in verkrotte panden. Voor iedere “dienst” wordt geld gevraagd. De illegalen moeten zich als het ware “inkopen” in het netwerk om toegang te krijgen tot baantjes. Een hele reeks “tussenpersonen”, “koppelbazen”, “wervingsbureaus”, “uitzendbureaus” en “transporteurs” profiteert zo mee van het werk van de illegalen. Gemiddeld werken de Chinese illegalen 72 uur per week voor 150 tot 180 euro.

Gekonkel over “uitgeprocedeerde asielzoekers” op Zaanse bajesboten

Zulke wantoestanden zijn zeker niet voorbehouden aan Engeland. Alle West-Europese economieën trekken illegale arbeidsmigranten aan en kennen zulke grove mensenrechtenschendingen. In 2006 deed de politie in een Chinees restaurant in Eindhoven een inval. Er werden acht illegalen aangetroffen. De gebruikelijke boete werd opgelegd, maar het Openbaar Ministerie (OM) begon ook een proces wegens mensenhandel. “Mensen worden door middel van dwang, geweld en misleiding uitgebuit”, aldus procureur-generaal Brouwer. Begin 2008 werden de bedrijfsleider en chef-kok vrijgesproken van mensenhandel omdat de illegalen niet geworven waren, maar zichzelf zouden hebben aangemeld voor werk. Inmiddels ligt de zaak bij de Hoge Raad omdat het OM dat geen vrijbrief vindt voor een buitensporige behandeling door de werkgever.⁵ De ellende die bij dit soort rechtszaken naar buiten komt, maakt duidelijk waarom illegale Chinese arbeiders wanhopig iedere strohalm aangrijpen om zich daaraan te ontworstelen.

Ellen de Waard

Noten

1. “Dorpje ‘overvallen’ door komst bussen asielzoekers”, Peter de Graaf. In: *De Volkskrant*, 1.4.2008.
2. “Chinezen niet achter tralies”. In: *Leidsch Dagblad*, 9.4.2008.
3. “Kamermeerderheid houdt vertrouwen in Albayrak”, Cees van der Laan. In: *Trouw*, 24.4.2008.
4. “Rechters voorgelogen over illegale Chinezen”, Peter Viering. In: *Metro*, 22.5.2008.
5. “Mensenhandel is een moeilijk te bewijzen delict”, Marco de Vries. In: *NRC Handelsblad*, 12.4.2008.

Na Rotterdam en Dordrecht heeft ook Zaanstad eind 2007 bajesboten gekregen, met plek voor 576 illegalen. Dat heeft geleid tot politiek gekonkel, leugens, hetzes, brand, zelfmoordpogingen en gelukkig ook nog een ontsnappingspoging.

Op 2 mei 2008 zijn vijf opgesloten migranten ontsnapt via een achteruitgang van de Zaanse boten. Ze sprongen in het water en zwommen de vrijheid tegemoet. Dat leidde onmiddellijk tot een grootscheepse klopjacht van de politie, waarbij een helikopter, een speedboot, een rubberboot, auto's, vijf speurhonden en 24 agenten werden ingezet. De politie doorzocht scheepswerven, binnenvaartschepen, bedrijven, vrachtwagens en personenauto's. Naar eigen zeggen kreeg men veel tips binnen “van mensen in de omgeving die verdachte personen hebben gezien die met een nat pak voortvluchtig leken te zijn”. Nadat de ontsnapping bekend was gemaakt ging een groep Zaanammers op de fiets de politie helpen om de vluchtelingen op te sporen. Illegalen verlinken is door de jaren heen een hobby van steeds meer mensen geworden. Helaas werden vier vluchtelingen na enige tijd weer opgepakt, van wie er een door een politiehond in zijn arm en been werd gebeten. De overgebleven vijfde wist gelukkig uit handen van de mensenjagers te blijven. “Het zijn geen gevaarlijke mensen”, verklaarde de politie na een zoekactie die deed vermoeden dat er vuurgevaarlijke tbs-ers waren ontsnapt. “Ik heb begrepen dat het allemaal wel meeviel”, suste de Zaanse PvdA-wethouder Harm Jan Egberts. Hij viel de politie ruimhartig bij.

Generaal pardon

Net als bij andere illegale gevangenen is ook de komst van de twee bajesboten in Zaanstad gepaard gegaan met criminalisering van illegalen en met protestacties.¹ Het ministerie van Justitie heeft de gemeente Zaanstad daarbij vals voorgelicht. Er zouden volgens Justitie geen “uitgeprocedeerde asielzoekers” gevangen worden gezet, alleen “criminele illegalen”, “boeven”, “drugsmaffia” en “inbrekers”. Die leugen kwam Egberts goed uit. Door illegalen zo gelijk te stellen aan criminelen kostte het hem in 2006 weinig moeite om voor de gevangenis goedkeuring van de gemeenteraad te krijgen. Ook de fracties van GroenLinks en de SP stemden voor.

De raad toonde zich tijdens debatten over de komst van de boten wel bezorgd over het opsluiten van afgewezen vluchtelingen die mogelijk in aanmerking zouden kunnen komen voor een generaal pardon, dat spoedig daarna inderdaad van kracht werd. Egberts beweerde geruststellend dat er met het ministerie van Justitie goede afspraken zouden zijn gemaakt. Op de bajesboten zouden geen illegalen worden opgesloten met dossiers waarin ook maar één keer het woord “asiel” voorkomt, zou Justitie hem hebben verzekerd. “Er komen geen uitgeprocedeerde asielzoekers op de boten!”, riep hij dan ook beslist tegen iedereen die het maar horen wilde. “Asielzoekers zijn mensen die elders worden verdrukt en waar wij, in mijn opinie, als rijk welvarend land open voor moeten staan. Illegale vreemdelingen doorlopen geen enkele procedure om zich in Nederland te vestigen. Een beleid om de komst van illegale vreemdelingen tegen te gaan is zeer verdedigbaar en ook in overeenstemming met het landelijk beleid van mijn partij.” Schijnheilig, want Egberts PvdA leverde in de jaren 90 aan de lopende band ministers en staats-secretarissen die “het rijke welvarende land” gesloten hielden voor verreweg de meeste vluchtelingen. En uit de duim gezogen, want veel “illegale vreemdelingen” doorlopen juist wel jarenlang procedures om een verblijfsvergunning te bemachtigen.

Al snel na de ingebruikname van de boten bleek, zoals te verwachten viel, dat daar wel degelijk “uitgeprocedeerde asielzoekers” werden opgesloten. De overheid heeft bij het opsluiten van illegalen namelijk nooit een onderscheid gemaakt tussen “uitgeprocedeerde asielzoekers” die niet zouden mogen worden opgesloten, en alle andere illegalen die wel zouden mogen worden vastgezet.

Ex-asielzoekers

Een van de vele “uitgeprocedeerde asielzoekers” op de boten is een 39-jarige Ghanees, die op 18 april 2008 een zelfmoordpoging deed. Hij zat al vier keer voor langere tijd in een illegale gevangenis en werd steeds op straat gegooid omdat hij niet uitgezet kon worden. De gevangenisdirectie bestrafte zijn zelfmoordpoging met opsluiting in een isoleercel.

Zijn advocaat Jaime Canales probeerde hem in mei vrij te krijgen met het argument dat hij behoort tot de categorie die niet zou mogen worden opgesloten. De advocaat kon zich beroepen op een brief uit 2006, waarin Justitie-ambtenaar Bart Kroon de afspraak met de gemeente Zaanstad daarover nog eens had bevestigd. De boten zouden volgens Kroon “geen uitzetcentrum” worden en “er zullen geen asielzoekers worden ondergebracht”. De rechter ging uiteindelijk akkoord met het absurde verweer van de IND dat de Ghanees geen “uitgeprocedeerde asielzoeker” was, maar een “ex-asielzoeker”.

Door dat gegoochel met begrippen kan de IND afgewezen vluchtelingen opsluiten zonder de afspraak met de gemeente in formele zin te hoeven schenden. Alleen de eerste vier weken na afwijzing wil de IND spreken van “uitgeprocedeerde asielzoekers”. Die periode krijgen vluchtelingen om hun “vertrek” naar het land van herkomst voor te bereiden. Wie daarna nog in Nederland blijft, wordt door de IND automatisch omgedoopt tot “ex-asielzoeker”. “Het verschil is dat de uitgeprocedeerde wacht op uitzetting en de ex-asielzoeker niet. Alleen wie op uitzetting wacht, wordt niet in Zaanstad opgesloten”, aldus de IND. De meeste “uitgeprocedeerde asielzoekers” willen niet braaf en gelaten hun eigen deportatie ondergaan. Het ministerie straft hen daarom met maandenlange opsluiting.

Detentiepontons

Justitie probeert het negatieve imago van de bajesboten weg te werken. Dat is veroorzaakt door de aanhoudende protesten tegen de twee Rotterdamse boten. De omstandigheden en het bajesregime daar bleken zo beroerd dat het ministerie de Zaanse boten heeft voorzien van de deftiger benaming “detentiepontons”. Men hoopt daarmee de indruk weg te nemen dat het gaat om benauwde, wankelende, tijdelijke en brandonveilige noodvoorzieningen. Toch heeft op een van de Zaanse boten inmiddels alweer brand gewoed. En het regime is verschrikkelijk, zoals in alle illegale gevangenen.

De Zaanse gemeenteraad laat het er niet bij zitten. Diverse partijen vinden dat de afspraak wordt geschonden dat er geen “uitgeprocedeerde asielzoekers” mogen worden opgesloten. Op initiatief van de linkse stadspartij ROSA eist de raad een onafhankelijk onderzoek. Voor Egberts is het simpel, zo bleek tijdens een raadsvergadering. Iemand die na 1 april 2001 asiel heeft aangevraagd en een half jaar na het eindigen van de procedure nog steeds in Nederland is, is illegaal geworden. En illegalen mogen van hem gewoon worden vastgezet op de boten.

Harry Westerink

Noot

1. “Koehandel en handjeklap met nieuwe bajesboten in Zaanstad”, Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11217f76.htm>. Zie ook: *Vrijheid van beweging-website* <www.vrijheidvanbeweging.nl>.

Moslimfundamentalisten tegen abortus en anticonceptie

Het zelfbeschikkingsrecht over eigen lichaam en seksualiteit is altijd een van de speerpunten geweest van de vrouwenbeweging. Na een lange strijd en flinke farmaceutische vooruitgang hebben vrouwen in Nederland tegenwoordig vrij goed toegang tot anticonceptie en abortus. Van de rooms-katholieke kerk en sommige protestantse fundamentalistische kerken is bekend dat zij anticonceptie en het recht op abortus principieel afwijzen. In orthodoxe en fundamentalistische moslimkringen blijkt dat helaas niet anders te zijn.

Demonstratie voor recht op abortus op 12 december 2006 in Den Haag.

Anticonceptie is een verzamelnaam voor methoden om zwangerschap te voorkomen. Daarbij worden drie categorieën onderscheiden: de hormonale methoden, bijvoorbeeld de pil, de niet-hormonale zoals coïtus interruptus, en operatieve methoden als sterilisatie. Abortus provocatus is het voortijdig afbreken van een zwangerschap door medisch ingrijpen. In Nederland is abortus toegestaan tot 24 weken na de bevruchting. Daarna wordt de vruchtafdrijving alleen uitgevoerd indien de foetus ernstig ziek is, na de geboorte niet zal kunnen overleven of als er levensgevaar dreigt voor de zwangere vrouw.

Egoïsme

De Pakistaanse salafist en ideologische autoriteit binnen de moslimfundamentalistische wereld Sayyid Abul Ala Maududi (1903-1979)¹ heeft zijn visie op anticonceptie en abortus uitvoerig beschreven in het boek "De geboortebeperkingsbeweging en de islam".² Hij beziet anticonceptie en abortus in het licht van de geboortebeperving, die in zijn tijd door diverse regeringen en organisaties werd bepleit. Daarbij heeft hij het niet over opgelegde of afgedwongen vormen van geboortebeperving, maar uitsluitend over de vrijwillig toegepaste varianten. Maududi keert zich ronduit tegen anticonceptie en abortus.

De geboortebeperkingsgedachte heeft volgens Maududi zijn wortels in het kapitalisme en het materialisme dat daarmee gepaard gaat. Het kapitalisme heeft in zijn ogen de "natuurlijke arbeidsverdeling" tussen man en vrouw, bepaald door "de goddelijke orde", overhoop gehaald. De reactionaire en seksistische ideoloog vindt dat het de natuurlijke taak van vrouwen is om kinderen op te voeden en het huishouden te doen, en dat het aan de mannen is om buitenshuis te werken om de kost te verdienen. De moderne kapitalistische beschaving zou de vrouwen echter hebben vergiftigd met materialisme en egoïsme. Vrouwen zouden inmiddels zo verwend zijn dat zij hun eigen gezondheid niet willen laten lijden onder een zwangerschap of opvoedkundige taken. Ook zouden zij terugschrikken voor de kosten van het opvoeden van een kind, terwijl ze wel "miljoenen" uit zouden geven om er mooier uit te zien.

Begaafde klassen

Maududi somt een aantal redenen op waarom geboortebeperving via anticonceptie en abortus verboden zou zijn in de islam. Mensen hebben volgens hem de plicht om zich via huwelijken voort te planten. Anticonceptie en abortus zouden er echter toe kunnen leiden dat een gemeenschap of het gehele menselijke ras uitsterft. Tevens zou geboortebeperving vooral de hogere, "begaafde" klassen treffen en het aandeel van de qua "intelligentie en cultuur" onderontwikkelde boeren en arbeiders in de samenleving maar vergroten. Ook zouden anticonceptie en abortus tot moreel verval leiden. Maududi stelt dat overspel, prostitutie en seksueel verkeer voor het huwelijk - en daarmee geslachtsziekten - toenemen omdat mensen niet meer bang zijn om een buitenechtelijk kind ter wereld te moeten brengen.

Maududi's grootste bezwaar tegen de toepassing van geboortebeperving is dat geslachtsgemeenschap dan wordt ingezet om persoonlijke seksuele behoeften te bevredigen en niet voor haar eigenlijke doel: voortplanting. Een vrouw die bijvoorbeeld de pil slikt, verzet zich volgens de fundamentalist daarmee tegen de wetten van de schepping en brengt veranderingen aan in "de goddelijke orde". En dat zouden "duivelse" handelingen zijn. Een lezer van de geschriften van Maududi hoeft zich geen illusies te maken daarin termen als het zelfbeschikkingsrecht van vrouwen tegen te komen. Sterker nog, hij benadrukt keer op keer dat het "de hoofdtaak" van de vrouw is om het voortbestaan van de mensheid te garanderen, of met andere woorden: kinderen te baren. Als argument draagt Maududi de fysieke bouw van het vrouwenlichaam aan. Hij beweert dat duidelijk blijkt dat dit lichaam "zo is gebouwd dat het geen andere functie heeft dan ten dienste staan van de voortzetting van het menselijke leven".

Over de kwestie van de kosten van het grootbrengen van kinderen heeft Maududi een eenvoudige opvatting. Hij snapt er niets van dat mensen zich daar druk om maken. Allah draagt toch niet voor niets tevens de naam "Rezzak", diegene die zorgt voor eten en drinken voor de schepsels. Allah gaat over de geboorte en de dood, zaken die de mens volgens Maududi nooit zal kunnen bevatten. Daarom zou de mens niets anders moeten doen dan op Allah vertrouwen. Daarom is in de ogen van Maududi ook coïtus interruptus, "azil" in het Arabisch,

verboden in de islam. Volgens hem zijn er slechts twee uitzonderingen waarbij anticonceptie en abortus wel zijn toegestaan: bij levensgevaar voor de vrouw door de zwangerschap - dat zou dan wel medisch moeten worden vastgesteld - en wanneer het voeden en opvoeden van een nieuw kind het leven van eerdere kinderen op het spel zou zetten.

Imperialisme

Coïtus interruptus wordt ook afgewezen door Aboebakr Djaber El Djezeïri, de Algerijnse auteur van het boek "De weg van de moslim" dat in het Nederlands is vertaald door de bekeerlinge Jeannette Ploeger. Het boek zou volgens haar "een gids" moeten zijn voor "de moslim". Vanwege onder meer homovijandige passages leidde het driedelige werk in 2004 overigens tot ernstige beroering in de Tweede Kamer en de pers. "Tenzij er een dwingende noodzaak toe bestaat", is volgens El Djezeïri coïtus interruptus verboden, omdat de profeet gezegd zou hebben dat het "gecamouflerde kindermoord" is.³

Het resolute standpunt van Maududi en El Djezeïri inzake coïtus interruptus wordt niet door alle fundamentalisten gedeeld. Cemaleddin Kaplan, de in 1995 overleden zelfverklaarde eerste "kalief" van de fundamentalistische organisatie Kalifaatstaat die ook in Nederland actief is, noemt coïtus interruptus in een van zijn pamfletten juist de enige geoorloofde vorm van anticonceptie. Alle andere vormen zijn volgens Kaplan verboden. Hij ziet geboortebeperving als een vorm van verzet tegen de schepping en als een door "het imperialisme en materialisme" opgezette val om "gelovige volkeren" in omvang te doen slinken of te doen uitsterven teneinde de wereld voor hun eigen nakomelingen te reserveren.⁴ Een moslimvrouw die de anticonceptiepil gebruikt, komt volgens de "kalief" dus niet alleen in opstand tegen de wetten van Allah, maar is ook een handlangster van het imperialisme.

Ramadan

Ook de onder Europese moslimjongeren populaire en om onbegrijpelijke redenen tevens bij sommige delen van links geliefde islamoloog en filosoof Tariq Ramadan is van mening dat coïtus interruptus de enige geoorloofde vorm van anticonceptie is, een "natuurlijke" methode die volgens hem door de profeet zelf werd gepraktiseerd. Ramadan, die zichzelf graag als een moderne moslim presenteert maar eerder te karakteriseren is als een fundamentalistische reactionair, is naast seks voor het huwelijk tevens gekant tegen abortus als algemeen wettelijk recht. Hij wil de mogelijkheid om abortus toe te laten passen wel openhouden, maar die mag alleen uitgevoerd worden op basis van een fatwa, een juridisch oordeel van de mannelijke geestelijken, op basis van individuele situaties.⁵

Een andere orthodox-islamitische voorman die in Nederland expliciete opvattingen uitdraagt over abortus en anticonceptie is imam Fawaz Jneid, bekend vanwege zijn tiraden tegen Ayaan Hirsi Ali, wijlen Theo van Gogh en recentelijk tegen de Amsterdamse PvdA-er Ahmed Marcouch. Deze prominente salafist en imam van de Haagse As-Soennah moskee vindt dat abortus alleen toegestaan is in uitzonderingsgevallen, zo blijkt uit zijn antwoord op een aan hem gestelde vraag op een website die gelieerd is aan zijn moskee.⁶

Ziel

Fawaz betoogt dat abortus in de eerste 40 dagen na de bevruchting alleen mag als er sprake is van een "complexe situatie", waarmee hij doelt op geestelijke en lichamelijke problemen bij de zwangere en op situaties waarin de opvoeding van de overige kinderen niet te combineren is met de zwangerschap. Na de veertigste dag is abortus volgens de radicale imam alleen nog toegestaan bij ernstige afwijkingen van de foetus of levensgevaar voor de moeder. Na de 120-ste dag van de bevruchting staat abortus voor Fawaz gelijk aan moord, omdat dan de ziel in het lichaam van de foetus zou worden geblazen. Ernstige afwijkingen zouden dan geen legitieme reden meer zijn voor vruchtafdrijving. Alleen als artsen constateren dat voortzetting van de zwangerschap dodelijk kan zijn voor de moeder mag abortus in de ogen van Fawaz ook na 120 dagen nog worden toegepast.

Fawaz benadrukt overigens dat de beschreven "islamitische ontheffing" van het verbod op abortus niet geldt voor een vrouw die "vrijwillig ontucht" heeft gepleegd, daar zij een "zondaar" zou zijn. Hiermee doelt de salafist op vrouwen die vreemd zijn gegaan of seks hebben gehad voor het huwelijk en daarbij zwanger zijn geraakt.

Over het gebruik van de anticonceptiepil heeft Fawaz een verrassend standpunt. Dat mag volgens hem, maar wel om de zwangerschap te “reguleren” en niet om deze definitief onmogelijk te maken. Wie denkt dat dit oordeel bedoeld is om vrouwen de controle te geven over hun eigen lichaam en seksualiteit heeft het gruwelijk mis. Volgens de Haagse imam zou de islam de vrouw opdragen om “de man te gehoorzamen op het moment dat hij haar uitnodigt naar het bed”. Deze verplichting geldt alleen niet als de vrouw menstrueert, in de kraamperiode verkeert of zodanig ziek is dat gemeenschap is uitgesloten. “Gewoon geen zin” is volgens Fawaz absoluut geen geldige reden om niet in te gaan op de seksuws van de man. Deze opvatting onderbouwt hij met een overlevering uit het leven van de profeet. Die zou hebben gezegd: “Als een man zijn vrouw uitnodigt naar zijn bed en zij weigert, waarna hij boos op haar gaat slapen, dan zullen de engelen haar vervloeken totdat zij in de ochtend opstaat”.

Fawaz heeft wel een oplossing voor het geval de man een structureel sterker libido heeft dan zijn vrouw. Hij adviseert hem na te denken over het huwen van een tweede vrouw, waar hij volgens Fawaz overigens geen toestemming voor nodig heeft van zijn eerste vrouw.

Visies

Er bestaan binnen de islamitische gemeenschappen vanzelfsprekend zeer uiteenlopende opvattingen over anticonceptie en abortus. Helaas hebben de orthodoxe en fundamentalistische moslims in die gemeenschappen ook invloed. Ze vinden anticonceptie en abortus ongeoorloofde methoden die alleen in uitzonderings-situaties en onder beperkingen toegepast mogen worden. Puur genieten van seks door de vrouw zonder voortplantingsdoel wordt door hen ongeoorloofd verklaard, evenals zelf kiezen voor het afbreken van een zwangerschap om wat voor reden dan ook. Kalifaatstaat en Tariq Ramadan lijken een iets vrijere opvatting te hebben omdat zij coïtus interruptus wel willen toestaan. Maar bij deze - overigens zeer onbetrouwbare - methode blijft de vrouw afhankelijk van de wil van de man om zich op tijd terug te trekken. Het zwaar bevochten zelfbeschikkingsrecht van vrouwen wordt dus helaas onder vuur genomen van zowel christen- als moslimfundamentalistische zijde.

Mehmet Kirmaci

Noten

1. “Moslimfundamentalistische denkers zien in links een gevaar”, Mehmet Kirmaci. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11392f89.htm>.
2. “De geboortebeperingbeweging en de islam”, Sayyid Abul Ala Maududi, 1967. (Turkse vertaling)
3. “De weg van de moslim”, deel 3, Aboebakr Djaber El Djezeiri, 2000.
4. “De islam verwerpt de geboortecontrolle!”, Turkstalig pamflet van Kalifaatstaat. Op: Kalifaatstaat-website <www.seri.net>.
5. “40 reasons why Tariq Ramadan is a reactionary”, Yves Coleman. Op: Workers Liberty-website <www.workersliberty.org/node/4004>.
6. “Het islamitische oordeel over euthanasie en abortus”. Op: Al-yaqeen-website <www.al-yaqeen.com/nieuw/va/vraag.php?id=226>.

Paus Johannes XXIII zegent een helikopter in.

Fundamentalistische pastoors steunen Wilders

Volgens het officiële standpunt van de rooms-katholieke kerk in Nederland maakt Geert Wilders’ film “Fitna” een “verwerpelijke karikatuur van de islam”. Oerconservatieve pastoors uit het bisdom Den Bosch delen die kritiek duidelijk niet. Ze zijn juist vol lof over Wilders’ racistische knip- en plakwerk. De pastoors blijken meer met moslimfundamentalisten gemeen te hebben dan hen lief is.

De katholieke steunbetuigingen aan Wilders komen vooral van de pastoors Harm Schilder uit Tilburg, Rob Mutsaerts uit Heeze en Cor Mennen uit Oss. Schilder vindt het “een knappe film” die “aanzet tot nadenken”. De Tilburgse pastoor kwam in de zomer van 2007 veel in het nieuws omdat hij buurtbewoners flinke geluidsoverlast bezorgde door elke morgen om 7:15 uur de kerkklok te luiden. De asociale pastoor weigerde rekening te houden met de protesten van omwonenden en liet zijn herrieklok dag in dag uit voortbulderen. De gemeente legde hem een dwangsom van 5.000 euro op, omdat de geluidsnorm van 70 decibel met 13 decibel werd overschreden. Schilder blies in 2007 ook een katholieke traditie nieuw leven in: het inzegen van voertuigen. Onder meer een Ferrari 360 Spider, die 340 kilometer per uur kan, en zelfs een rollator werden door de pastoor met wijwater besprenkeld en voorzien van een Sint Christoffelkruisje, de katholieke patroonheilige van de reizigers. “Wij vragen u dat allen die gebruik maken van dit voertuig hun reis veilig en zonder zorg volbrengen”, zo bad Schilder, die de zegening beschouwt als “een geestelijke veiligheids gordel”.

Smurfen

In het tv-programma Netwerk van 9 april 2008 spraken Mutsaerts en Mennen publiekelijk hun steun uit voor hun collega Schilder. Beide orthodoxe “herders” waren verheugd over Wilders’ film. Volgens Mutsaerts moeten moslims meer afstand nemen van religieuze teksten die oproepen tot geweld. “Gelukkig leven de meeste moslims niet naar de koran, want als je er echt naar leeft, word je al snel radicaal”, aldus de pastoor, die overigens wel erkent dat ook de bijbel enkele gewelddadige teksten kent. “Maar die worden als voorbeeld gesteld van hoe het niet moet”, kletst hij uit zijn nek. Een van de kenmerkendste bijbelteksten zou volgens Mutsaerts “bemin uw vijanden” zijn. Van liefde voor zijn “vijanden” valt bij hem echter bitter weinig te merken. Dat blijkt uit “de pittige stukjes” die hij schrijft en die hij “pepertjes” noemt, “nadenkertjes om met een glimlach gewoon katholiek te zijn”, bedoeld voor “iedereen die genoeg heeft van lautheid en flautheid”. In een “pepertje” van 7 april 2008 zet hij moslims weg als “smurfen”. Smurfen zijn immers “een andersgekleurd volkje, ze worden geleid door een baardige voorman en dragen vreemde hoofddeksele”, schrijft hij. De vrouw staat bij de smurfen “weliswaar op een voetstuk, maar ze is verder volstrekt weerloos: smurfin dient steeds beschermd en/of gered te worden, iets waar de smurfmannen hun gevoel voor eer aan ontnemen. Smurfin is zeer verleidelijk en dus geschapen om haar mannelijke soortgenoten in de ellende te storten.”

De extreem-rechtse pastoor ontkent botweg dat de haat tegen moslims al jarenlang toeneemt en dat het migrantenbeleid bikkelhard is. Mutsaerts: “Ondanks een cultuur die sommigen hier te lande zouden aanduiden als ‘achterlijk’, hebben de smurfen in recordtijd de harten van de Nederlanders gestolen. Vertederd laat Nederland een tsunami van smurfen over zich heen komen. Van xenofobie of uitzetcentra is geen enkele sprake; we adopteren ze met tientallen tegelijk. Hun gebrekkig Nederlands (‘smurf jij de vuilnis even buiten en smurf niet de smurf uit te laten’) wordt niet gecorrigeerd met een verplichte taalcursus, maar juist overgenomen (‘smurf jij even naar Albert Heijn’).” Net

als andere witte Nederlanders zou ook Jan Peter Balkenende veel te aardig zijn voor moslims, die door de racistische Mutsaerts worden omschreven als “de kring der kromzwaarden” en “de dolk vrienden” van de minister-president.

Heidenen

De nog militantere christenfundamentalist Mennen noemt de koran “primitief en gewelddadig”. Zolang er geen “modernere” uitleg komt van de islam “blijft de koran een tijdbom”, stelt hij. “Laat ik het heel duidelijk zeggen: als alle christenen echt volgens het evangelie gaan leven, dan wordt de wereld een heel stuk beter. Kijk maar naar het evangelie! Als alle islamieten echt volgens de koran gaan leven, dan gaan we er een heel stuk op achter uit. Kijk maar naar de koran!” Volgens de pastoor moeten we “de grote islamitische minderheid” een halt toeroepen. De moslims moeten “onze cultuur aanvaarden” en “wij” moeten “niet zo begrijpend doen bij afwijkend publiek gedrag”. “Buitenlanders en ook moslims” moeten zich hoognodig eens gaan “aanpassen”. De pastoor meent “een onderdanige houding” bij de Nederlandse regering en de Raad van Kerken waar te nemen “ten aanzien van islamitische regimes in de wereld, en een soort vertroeteling van de islam waar het christendom best jaloers op zou kunnen zijn”. Geen wonder dat Mennen een felle tegenstander is van toetreding van Turkije tot de EU, Afghanistan “een volkomen achterlijk islamitisch land” noemt, en er met een middeleeuwse kruisvaardersmentaliteit voor pleit om Nederlandse soldaten naar Darfur te sturen “omdat daar christenen wonen die worden vervolgd door moslims”.

De pastoor ziet overal moreel verval. Veel katholieken zouden inmiddels “heidenen” zijn geworden zonder het zelf te beseffen. Door toedoen van progressieve pastoors zouden velen “de katholieke moraal” achter zich hebben gelaten. “Men keurt homoseksuele betrekkingen goed; men vindt het niet erg dat mensen ongehuwd samenwonen; voor scheiden heeft men alle begrip en ook voor hertrouwen; men is weliswaar tegen abortus maar in bepaalde gevallen moet het toch kunnen.” Deze afwijzing van homoseksualiteit, ongehuwd samenwonen, scheiden, en het recht op zelfbeschikking van het eigen lichaam en leven sluit nauw aan bij overeenkomstige moslimfundamentalistische denkbeelden. Voor nogal wat orthodoxe christenen vormt dat de reden om bondgenoten te zoeken onder conservatieve moslims in hun strijd tegen menselijke autonomie en seculier humanisme.

Mennen voert een kruistocht op twee fronten: tegen de islam en tegen “het militante heidendom” dat “steeds verder oprukt. Het verdraagt geen christelijke uitingen en stelt zich ertegen te weer”. Dat zou onder meer blijken uit “de georchestreerde actie van heel heidens Nederland” tegen het bezoek van de paus aan Nederland in 1985. Hoewel dat bezoek juist onder katholieken zelf uiterst omstreden was, geeft Mennen “de heidenen” de schuld van die interne twisten. “De heidenen proberen ons letterlijk het zwijgen op te leggen”, liegt de pastoor, een “zonde” die hij wellicht ooit nog eens gaat opbiechten.

Harry Westerink

Een stille getuige

Wie het boek "Ganz unten" uit 1985 heeft gelezen, waarin Günter Walraff zijn undercover-leven onderaan de Duitse arbeidsmarkt beschreef, kan zich vast goed herinneren hoe migranten toentertijd onderworpen werden aan onmenselijke behandelingen, intimidatie en bedrog. Migranten die nota bene het smerigste en zwaarste werk deden. Hoge bazen kleineerden hun arbeiders door een onbeschofte houding en onderwierpen hen aan mensonterende werkomstandigheden. Wat mij ook bijbleef, was een kleine scène uit de filmopnamen die Walraff destijds ook stiekem had gemaakt. Op het dak van een grijs bedrijfsgebouw zag hij een plant, een piepklein beetje groen tussen al dat grijze steen. Het was als een laatste hoop op leven. Ook is mij een passage in zijn boek bijgebleven waarin een arbeider hem iets op zag schrijven en waarschijnlijk in de gaten kreeg dat hij iets van plan was. De man zei: "Schrijf ons verhaal".

Dit is het verhaal van Mehmet, een schoonmaker in dienst van HAGO Nederland BV, een schoonmaakbedrijf met meer dan duizend werknemers in heel Nederland. De NS besteedt de schoonmaak van treinen uit aan dat bedrijf. Ik schrijf Mehmet's verhaal om de stilte te doorbreken. Ik zoek hem thuis op, want hij is ziek. "Ik ben zwaar overspannen", zegt hij, "maar ik ben zowat de eerste die zich ziek kon melden". Hoezo, vraag ik in al mijn naïviteit. Je kan je toch altijd ziek melden? Nou, dat blijkt bij HAGO dus niet zo te zijn. Je kan je wel ziek melden, maar dan krijg je direct een telefoontje van een van de vele corrupte managers. Die zeggen dan doodgevoerd dat je niet ziek bent, en gewoon moet komen werken. En als je niet wilt komen, word je gechanteerd en bedreigd. Mehmet vertelt over een wat oudere collega. Die had eens de moed opgebracht om zich ziek te melden. Er werd daarop heel veel druk op hem uitgeoefend. Zijn zoon, die heel goed Nederlands sprak, belde ook naar HAGO, maar dat mocht allemaal niet baten. Hij moest toch gewoon komen werken. Pas veel later erkende manager Cengiz Hamamioglu dat HAGO hem onrecht had aangedaan omdat ze wel wisten dat hij echt ziek was.

We nemen een slok wijn, en hebben het tussendoor ook over andere dingen. Toch komen we er weer op terug. "Vroeger, toen ik bij NS begon, was werken nog leuk, en ik deed het met plezier", zegt Mehmet. "We kregen zelfs een keer een cadeaubon van 50 euro omdat we extra treinen hadden schoongemaakt. We kregen kerstpakketten die nog wel wat voorstelden. Maar sinds HAGO het werk van NS Novum heeft overgenomen, is alles drastisch veranderd. We kregen nieuwe managers en ze namen een Turkse manager in dienst, Hamamioglu. Ik hoorde dat hij eerder bij de Belastingdienst heeft gewerkt. Ze hebben waarschijnlijk speciaal voor een Turk gekozen omdat er bij ons veel allochtonen werken, met name Turken. Sinds zijn komst zijn intimidatie en bedreiging normaal geworden. Het is een heel rare vent. De ene keer doet hij zich voor als een vriend om later weer de maffiabaas te spelen."

"We worden een voor een ontslagen. Sinds een jaar zijn er ongeveer 13 mensen ontslagen", vertelt Mehmet. "Het gaat allemaal heel tactisch. Hamamioglu begint je uit te dagen als je aan het werk bent. Je probeert je in te houden. Maar hij gaat tot het uiterste, waardoor je uiteindelijk uit je dak gaat. En dan heb jij het gedaan. Je hebt je baas uitgescholden, bedreigd of een klap verkocht. Reden genoeg om je op staande voet te ontslaan. Iemand heeft daarover zelfs aangifte gedaan bij de politie." Maar dat blijkt nog niet alles. "Dan heb ik het nog niet eens over de waarschuwingsbrieven", gaat Mehmet verder. "Die krijg je ook met

regelmaat." Waarvoor dan, vraag ik. "Je hoeft maar één keer een afkeuring van de controle te krijgen. De controle door de NS dus. Ook al heb je het 10 keer goed gedaan, en maar één keer niet en de controle keurt het af, dan krijgen direct alle medewerkers van de ploeg een waarschuwing." Ik ben natuurlijk benieuwd naar de inhoud, en vraag Mehmet of hij ook wel eens zo'n brief heeft gekregen. Inderdaad, de afgelopen tijd maar liefst een stuk of negen.

Hij laat me zo'n brief zien, ondertekend door hoofdmanager Floris van der Wal. Die is ook aangesteld na de overname. Ik lees dat Mehmet in de afgelopen periode zijn werk niet naar behoren gedaan heeft. Wat en wanneer hij dan allemaal niet goed gedaan zou hebben staat er niet bij, behalve dat er een keer een wc niet goed schoon was. Daar staat wel een datum bij vermeld. Een hele periode afkeuren vanwege een wc? "Ja, zo gaat het nu eenmaal bij HAGO", antwoordt Mehmet. "Mijn collega's en ik hebben trouwens al vaak aangegeven dat het lastig is om die wc's schoon te houden tot de controle geweest is. De treindeuren worden namelijk niet gesloten en daardoor kunnen de passagiers al gebruik gaan maken van de wc's terwijl wij nog bezig zijn. Maar je kan beter niet klagen bij de HAGO-managers, want voor je het weet krijg je weer een waarschuwingsbrief." We nemen nog maar een slok wijn en een stukje kaas.

Ik zie soms de machteloosheid in zijn ogen. Machteloosheid als hij vertelt dat HAGO het altijd heeft over kwaliteit, terwijl ze het ondertussen zuinig aan doen met schoonmaakmiddelen en de apparatuur. "Vroeger kon je een raam heel snel en goed schoonmaken. Want je had goede schoonmaakmiddelen en veel beter materiaal. Nu moeten we zelfs ramen schoonmaken met alleen water. Dat kost veel meer tijd en energie dan normaal. Bovendien is het personeel gehalveerd, terwijl het aantal treinen meer dan verdrievoudigd is." Hoe doen jullie dat dan? Een logische vraag, want dat lijkt toch onbegonnen werk. "Voor alles hebben ze een trucje bedacht", zegt Mehmet. "Ze laten ons drie treinen schoonmaken. Floris heeft een keer een paar dagen met ons meegelopen. Hij zag dat drie à vier treinen schoonmaken het maximaal haalbare was. Bij die andere treinen ruim je alleen op wat je ziet, zei hij. Laat de rest maar liggen. En dat zegt een manager die een waarschuwingsbrief stuurt over kwaliteit." Dat dit soort dingen nog kan gebeuren in Nederland. Maar worden die andere treinen dan niet gecontroleerd door de NS? "Jawel, maar ze controleren alleen de treinen die voor controle worden aangewezen." Hoe kan de NS dat nou doen, zeg ik. Het gaat uiteindelijk toch ook om de gezondheid van hun passagiers. Mehmet vermoedt dat de verantwoordelijke NS-manager onder één hoedje speelt met HAGO. "Anders krijg je zoiets nooit voor elkaar", zegt hij.

Sinds hij bij HAGO begon te werken heeft Mehmet heel wat meegemaakt. Hij heeft alles bijgehouden. Hij laat mij een krantenartikel zien over een keer dat Paul Rosenmöller meedraaide als NS-schoonmaker om de problemen aan de kaak te kunnen stellen. Blijkbaar heeft het niet veel geholpen. Ook werkonderbrekingen onder leiding van de FNV hebben niets uitgehaald. Over de vakbond is hij niet erg te spreken, want na die acties heeft de FNV zich verder passief opgesteld. En dat terwijl ze heel goed op de hoogte zijn van de problemen waarmee de HAGO-schoonmakers te kampen hebben.

Ik probeer hem ervan te overtuigen dat er ook activistische vakbondsmensen zijn, die van onderop verzet proberen te organiseren. "Ik geloof er niet meer in", zegt Mehmet. "We hebben zo

vaak onze problemen aangekaart. Er was zelfs een contactpersoon, ene Eddy Stam. We zijn een paar keer naar hem persoonlijk toe gegaan. We weten bijvoorbeeld dat systematisch 15 euro van ons loon wordt ingehouden. Sowieso wordt er elke maand met onze lonen gesjoemeld. Ik heb nu 1.500 euro tegoed en ik ben ook 38 uur gekort op mijn snipperuren omdat ik me zogenaamd niet correct ziek heb gemeld. Dat is ook zoiets. Je moet je de pleuris bellen om je ziek te kunnen melden. Je krijgt gewoon niemand aan de telefoon, en het inspreken van de voicemail wordt ook niet geaccepteerd. Maar dan krijg ik wel zo'n brief thuis met de mededeling dat ik me volgens de regels wel bij de juiste persoon ziek moet melden. En omdat ik dat niet gedaan zou hebben, korten ze dus 38 van mijn snipperuren. Ik ben naar een advocaat geweest, maar die zei dat het geen zin had om een proces aan te spannen. De kosten zouden veel hoger zijn dan wat ik eventueel zou krijgen. Ik heb het toen maar ingeslikt. Wat moet ik anders? Ik krijg tegenwoordig ook geen reiskosten meer vergoed omdat mijn woon-werk afstand minder dan 60 kilometer is. Maar ik heb zwart op wit met een handtekening van de manager dat ik te allen tijde een reisvergoeding zou krijgen. Maar dat hebben ze gewoon van de ene op de andere dag veranderd. Al deze problemen hebben we aan Stam voorgelegd. Weet je wat die vakbondsman zei? Als ik jullie was, zou ik een andere baan zoeken. En dat zegt een vakbondsmedewerker! Het is toch niet te geloven? Toen heb ik mijn lidmaatschap opgezegd. Inmiddels ben ik weer lid van de bond geworden, maar waarom weet ik zelf eigenlijk ook niet."

Dan zegt Mehmet plotseling: "Ik vermoed dat Hamamioglu op een of andere manier connecties heeft bij de FNV." Hoe bedoel je, vraag ik. "Ik weet het niet precies", zegt hij. "Maar het lijkt alsof hij dubbelspel speelt." Later, bij het lezen van allerlei stukken rond deze kwestie, kwam ik inderdaad notulen tegen van een vergadering in 2006 van FNV-contactpersoon Stam met schoonmakers. Daarin wordt melding gemaakt van een brief van Hamamioglu aan de FNV. Ook staat er dat HAGO daar nadrukkelijk afstand van neemt, waarbij vermeldt wordt dat Hamamioglu tevens lid is van de OR en de FNV. Wat hij precies geschreven heeft en waarom HAGO daarvan afstand neemt, blijft duister.¹

Ik ben benieuwd hoe het momenteel gaat op het werk. Mehmet vertelt dat het heel erg onrustig is, omdat de afdeling planning de roosters weer eens gewijzigd heeft. "Elke dag hebben we nu weer een ander rooster", zegt hij. "Bovendien zijn de ploegen ook veranderd. Eerder hadden we vier ploegen. Nu nog maar twee. We werkten altijd van 22:00 tot 6:00 uur. Maar nu werken we ineens van 20:00 tot 4:00 uur. Zo is HAGO voordeliger uit met de toeslagen. We leven nu in onzekerheid. Ook door de vele ontslagen, met alle gevolgen van dien. Sommigen hadden een koophuis. Dat hebben ze moeten verkopen. De meesten hebben een hypotheek, maar weten niet wat ze daar mee gaan doen als ze straks ontslagen worden. We zijn nu wel strijdbaar geworden. Ik heb ze altijd gezegd dat we bij elkaar moeten komen, en samen moeten vechten voor onze rechten. Dat hebben ze toen niet gedaan uit angst om hun baan kwijt te raken. Nu wordt de druk heel groot. Zowel fysiek door hoge werkdruk, als psychisch vanwege het onzekere leven en de bedreigingen en intimidaties. We willen wel wat doen, maar weten niet wat. Waarom ze niet eerder iets gedaan hebben, begrijp ik niet. Ze dachten waarschijnlijk: als er met mij maar niets gebeurt. Nu zien ze dat niemand gespaard blijft. HAGO neemt gewoon tijdelijke uitzendkrachten in dienst, en dat terwijl ze schoonmakers ontslaan omdat er zogenaamd geen werk meer zou zijn. Toen wij in dienst

Schoonmakers in actie op Schiphol op 16 december 2007.

Schoonmakers in actie op Schiphol op 16 december 2007.

Actie tegen koloniale traditie van Zwarte Piet

genomen werden, moesten we nog allerlei testen ondergaan om te beoordelen of we wel geschikt waren voor dit soort werk. Bij de uitzendkrachten wordt daar nu geen enkele aandacht aan besteed. De meesten stoppen dan ook heel snel weer. Ze kunnen het zware werk niet aan en hebben er geen ervaring mee. Veel van de Nederlandse medewerkers hebben overigens zelf al ontslag genomen omdat het werk ze te zwaar werd.”

Het is inmiddels licht geworden. Buiten is het mooi weer, de zon schijnt. Daar zou je automatisch vrolijk van moeten worden. Maar echt vrolijk zijn we beiden niet. Ik probeer Mehmet nog zover te krijgen om samen iets te ondernemen. Ik geef hem de garantie dat de landelijke organisatie Doorbraak een eventuele actie zeker zal steunen. Wat het ook wordt. Alleen moeten de schoonmakers wel zelf het initiatief nemen, en vooral geen overhaaste dingen gaan doen die HAGO dan weer tegen hen kan inzetten. Mehmet zegt bereid te zijn om zijn collega's te raadplegen. Om te vragen wat ze van plan zijn en te kijken of we een keer bij elkaar kunnen komen. Ook gaat hij contact opnemen met Herrie en Meric, twee meer activistische FNV-ers. Ik verlaat zijn woning met gemengde gevoelens. Naar huis lopend ben ik diep in gedachten gezonken. Hoop. Hoop op een plantje dat door de grijze betonnen muren van HAGO gaat groeien. Hoop op een beter bestaan zonder uitbuiting en zonder vernedering, in de 21-ste eeuw in het hoogontwikkelde Nederland, waar op papier niet het recht van de sterkste geldt, maar gelijke rechten voor iedereen. Zolang dat niet het geval is, moeten arbeiders het heft in eigen hand nemen, en zich gaan verenigen om de wereld te veranderen, stap voor stap.

Mehmet is een schuilnaam om hem verdere represailles te besparen. Verder zijn alle namen echt.

Taylan Devrim

Noot

1. Uit een brochure uit 2007 van FNV/CNV en NVP waarin multiculturele medezeggenschapsraden worden gepromoot bleek dat Cengiz Hamamioglu deelneemt aan de ondernemingsraad van HAGO. "Ik word tegenwoordig uit het hele land gebeld. In de eerste plaats door Turkse medewerkers, maar ook door allochtone collega's. Vaak kan ik mensen alvast een eerste uitleg geven over de loonstroken of het verzuimbeleid, over wat wel en wat niet mag", zo zegt hij in de brochure.

Met hun bijdrage aan de tentoonstelling "Be(com)ing Dutch" in het Van Abbemuseum stellen de kunstenaars Petra Bauer en Annette Krauss de traditie van Sinterklaas en Zwarte Piet¹ ter discussie. Op zaterdag 30 augustus 2008 organiseren ze samen met Doorbraak² een protestmars en performance in de binnenstad van Eindhoven, onder het motto "Read the masks. Tradition is not given".

Het Eindhovense museum nodigde een tijd geleden een aantal kunstenaars uit om werk te maken rond de vraag wat het betekent "Nederlands te zijn of te worden". Bauer en Krauss hebben dat aangegrepen om fundamentele kritiek te leveren op een van de bekendste en geliefdste uitingen van "de Nederlandse cultuur", de koloniale relatie tussen de oude, wijze en strenge witte baas en goedheiligman aan de ene kant en de jonge, domme en nogal stoute zwarte knecht Piet aan de andere kant, die kinderlijk staat te dansen, gek loopt rond te springen en de Nederlandse taal onvoldoende beheerst.

Paternalisme

"In de afgelopen 50 jaar zijn er regelmatig protesten geweest tegen het typisch Nederlandse fenomeen van Zwarte Piet, waarbij het koloniale verleden en de racistische structuur daarvan aan de oppervlakte is gebracht. Hoewel er wat veranderingen in de traditie zijn aangebracht, blijft die problematisch", aldus de kunstenaars. Ze vragen zich af "of het mogelijk is om de discussie te heropenen over een culturele traditie die is gedepolitiseerd, geneutraliseerd en geïncorporeerd in het collectieve bewustzijn van de huidige samenleving. Het is moeilijk om hierover te discussiëren in Nederland, omdat veel mensen de traditie in ere willen houden." Dat hebben ze aan den lijve ondervonden toen ze hun idee bespraken met allerlei Nederlanders in de kunstwereld en daarbuiten. Ook veel progressieve mensen bleken hun project niet te kunnen waarderen. "Jullie komen uit andere landen. Jullie kijken er van buitenaf tegenaan en daarom kunnen jullie het Sinterklaas-feest niet begrijpen", aldus het paternalistische verwijt dat Bauer en Krauss vaak te horen kregen.

Hun bijdrage aan de expositie bestaat uit een installatie van borden en posters, met daarop leuzen als "Zwarte Piet bestaat niet meer", "Zwarte Piet: a white man's construction", "Kom maar binnen zonder knecht" en "Capitalism needs symbols of subordination to maintain cheap labour". Ze zijn erin geslaagd om het sterk politiserende kunstproject onder te brengen in het Van Abbemuseum, dat ze zo als een platform gebruiken voor anti-racistische actie. "We denken dat het belangrijk is om over Zwarte Piet te praten buiten het Sinterklaas-seizoen, want dan zijn Nederlanders er misschien niet zo emotioneel over en kunnen ze hopelijk wat afstand ervan nemen", zo beargumenteren ze hun keuze voor een protest op 30 augustus.

Overigens hebben ook twee andere kunstenaars, Libia Castro en Ólafur Ólafsson, een kritische bijdrage aan de expositie geleverd, in samenwerking met de actiegroep All included. Hun project "Avant-garde citizens" toont videoportretten van drie illegale vluchtelingen die in Nederlandse deportatie-gevangenissen opgesloten hebben gezeten.³

Verantwoordelijkheid

Zwarte activisten van het actiecomité "Piet op de zwarte lijst"⁴ zijn enthousiast en aangenaam verrast over het initiatief van de witte anti-racistische Bauer en Krauss. Zwarte Piet is een constructie van witten, aldus het comité. Witten hebben die figuur bedacht, dus dan is het ook de verantwoordelijkheid van witten om Piet van het maatschappelijke toneel te doen verdwijnen. "Wij hebben hem niet verzonnen, maar we hebben er wel last van." De demonstratie op 30 augustus begint om 14:00 uur vanuit het Van Abbemuseum. De acteur Anne Stam beeldt tijdens de actie de ideologische constructie van Zwarte Piet uit. Vanaf 11:00 uur kunnen activisten in het museum meehelpen met de voorbereiding van de protestmars door actiemateriaal te maken. In het najaar vinden rond het Zwarte Piet-thema ook andere kritische activiteiten plaats, zoals een theaterstuk en een debat. Doorbraak beschouwt het initiatief van Bauer en Krauss als een kans om eindelijk eens te beginnen met de afbraak van een oude koloniale traditie.

Harry Westerink

Noten

1. Zie: "Een achterlijke cultuur met Zwarte Pieten, negerzoenen en VOC-fans", Jan Tas. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11283f80.htm>.
2. Doorbraak-site <www.doorbraak.eu>.
3. Zie: All included-site <www.allincluded.nl/index.php?option=com_content&task=view&id=131&Itemid=1>.
4. Piet op de zwarte lijst-site <www.pietopdezwartelijst.nl>.

Slag om Koppenhinksteeg woedt voort

Noodreparatie in 2008 om instortingsgevaar bij pand Koppenhinksteeg 2 te voorkomen.

Op 20 mei 2008 stemde een Leidse raadsmeerderheid in met het collegevoorstel om de legalisering van de Vrijplaats Koppenhinksteeg, waar ook De Fabel van de illegaal gehuisvest is, te staken en de panden te verkopen aan de hoogste bieder. Zo breken de collegepartijen GroenLinks, PvdA en CDA keihard met eerder gedane toezeggingen en afspraken. De strijd is echter nog lang niet gestreden.

Ondanks hun verraad maakten GroenLinks en de PvdA een week later een subtiel maar belangrijk voorbehoud bij het terugdraaien van het legaliseringsproces. Wanneer zich de komende tijd "nieuwe feiten" zouden aandienen, kan wat hen betreft de legalisering opnieuw worden geagendeerd. Een gelijklopende motie van D66 kon echter weer niet op steun van die partijen rekenen en werd daardoor niet eens in stemming gebracht. De Vrijplaats zal het dus moeten hebben van de mondelinge toezeggingen dat "nieuwe feiten" aanleiding kunnen geven tot een nieuwe afweging.

Wanneer eventuele "nieuwe feiten" zouden betekenen dat er binnen de randvoorwaarden van het coalitieakkoord een oplossing wordt gevonden voor het zogeheten "financiële tekort", kan de gemeenteraad niet anders dan alsnog instemmen met de verkoop van de panden aan woningstichting Ons Doel. Die zal dan op haar beurt het casco van de panden renoveren en verhuren aan de huidige gebruikers. De komende maanden wordt het dus voor de Vrijplaats zoeken naar een oplossing voor "het financiële tekort" van pakweg 300 duizend euro. Dat is trouwens hoofdzakelijk ontstaan door een stijging van de bouwkosten wegens het getreuzel van de gemeente om de toegezegde legalisering vlot te trekken. Maar het college wil onder grote druk van collegepartij VVD van de Koppenhinksteeg af, en weigert vooralsnog haar verantwoordelijkheid voor het eigen tekort te nemen. Extra wrang aan de situatie is dat onlangs bekend werd dat de gemeente over 2007 een bedrag van maar liefst 12 miljoen euro overhield. Dat bedrag wil men voor van alles en nog wat inzetten, maar een schamele 300 duizend euro voor de Koppenhinksteeg kan er niet af.

Lichtpunten

Er zijn gelukkig ook positieve dingen te melden. Op 30 mei maakte de gemeente Leiden bekend dat de veelbesproken horeca-activiteiten van de Linkse Kerk en Bar & Boos in de Koppenhinksteeg passen binnen de bestemming "maatschappelijke doeleinden" die nu op de panden ligt. Dan zijn ondersteunende horeca-activiteiten toegestaan. Lange tijd hebben de immer dwarsliggende wijkvereniging Pancras West en een opportunistisch gemeentebestuur geprobeerd om de Koppenhinksteeg de nek om te draaien met de bewering dat het om commerciële horeca-activiteiten zou gaan. Dat is natuurlijk onzin. In de Koppenhinksteeg wordt gewerkt zonder winst oogmerk, met vrijwilligers en alles staat in dienst van de sociaal-politieke activiteiten. De gemeente kon dat sowieso niet langer ontkennen, anders had een bestuursrechter korte metten met hen gemaakt.

Nu de gemeente eindelijk toegeeft dat alle activiteiten binnen het bestemmingsplan vallen, kan men eigenlijk niet meer om legalisering heen. Het worden spannende tijden. Blijft de gemeente dwarsliggen, dan wachten jaren durende rechterlijke procedures, waarbij de kans levensgroot aanwezig is dat men die zal verliezen. Dan zal de gemeente de Vrijplaats alsnog moeten legaliseren, met alle extra kosten die daarbij komen kijken. In de tussentijd wordt er in de steeg gewoon doorgewerkt.

Gerrit de Wit

Vervolg van voorpagina
"Ook koloniale soldaten, arbeiders en verzetsmensen vochten tegen de nazi's"

Maar dat op zich ook al kwalijke argument heeft er volgens Ristie niets mee te maken. "Er worden drogredenen naar voren gebracht om te verbergen dat partij is gekozen voor een handjevol bewoners." Met de belangen van de zwarte en overwegend Surinaamse bewoners van het zorgcentrum blijkt geen rekening te zijn gehouden. Ristie legt zich niet neer bij het afzeggen van de tentoonstelling. "Wij zullen niet wijken, maar ons meer dan ooit inspannen om de rol van Surinamers en Antillianen in de oorlog boven water te krijgen. Vooral omdat die willens en wetens is verzwegen."

Volgens een reactie van de wetenschappers Esther Captain en Guno Jones demonstreert het incident in Amsterdam Zuid-Oost "de opkomst van een etnonationalisme in Nederland. Uit onzekerheid over onze nationale identiteit beroepen de aanhangers hiervan zich op een exclusieve Nederlandse herkomst en geschiedenis. Dat een pluriform perspectief op de Tweede Wereldoorlog aanstoot geeft, is daarom niet verrassend. De herdenking van de oorlog fungeert immers als houvast in een samenleving die op drift lijkt te zijn. Daarom leren wij aspirant-Nederlanders in inburgeringscursussen wat in dit land de betekenis van 4 en 5 mei is." In die verplichte cursussen krijgen inburgeraars de Nederlandse geschiedenis opgedrongen vanuit een exclusief wit perspectief.

Kanonnenvoer

Op drie manieren hebben zwarte mensen in de Nederlandse koloniën meegewerkt aan de strijd tegen het fascisme: als militair in het leger van de geallieerden, als arbeider in de oorlogsindustrie, en als anti-fascistische verzetsstrijder. Surinaamse en Antilliaanse militairen die in mei 1940 in Nederland verbleven, hebben meegevochten tegen het binnenvallende Duitse leger. Kort na de inval meldden zich in Suriname zo'n 400 mensen vrijwillig aan om voor "het moederland" te gaan vechten. Ze wilden zich aansluiten bij de Prinses Irenebrigade en Nederland helpen bevrijden. De naar Engeland uitgeweken Nederlandse autoriteiten gingen niet op het aanbod in. Pas na de oorlog vernamen de vrijwilligers waarom niet. De brigade telde namelijk ook enkele honderden Nederlandse dienstplichtigen uit Zuid-Afrika. De toenmalige minister van Defensie Van Boeijen ging ervan uit dat die witte Hollandse emigranten aanstoot zouden nemen aan zwarte Surinamers in dezelfde brigade. Racistische witte soldaten kregen zo ruggesteun van de racistische Nederlandse overheid. In 1941 verklaarde premier Gerbrandy in de ministerraad "geen nikkertjes" te willen in de Irenebrigade.

In plaats van naar Europa werden Surinaamse soldaten in 1942 naar Nederlands-Indië gestuurd, waar ze vochten tegen de Japanse bezetters en later ook tegen de Indonesiërs die stredden voor onafhankelijkheid. Nederland zette dus mensen uit de ene kolonie in als kanonnenvoer om mensen in een andere kolonie eronder te houden. Veel van de Surinamers kwamen daartegen in verzet. Ze hadden helemaal geen zin om te helpen om in Nederlands-Indië de koloniale orde te handhaven. Ze wilden niet schieten op andere koloniale slachtoffers. In Suriname leefden ook Javanen. Dat waren hun burens en vrienden geweest. Net als de Nederlandse soldaat Poncke Princen liepen sommigen over naar de Indonesische anti-koloniale vrijheidsstrijders en bleven ze de rest van hun leven in Indonesië wonen.

De Surinaamse militairen zijn in de dominante geschiedschrijving lange tijd weggemoffeld. De veteranen mochten na de oorlog niet deelnemen aan officiële herdenkingen. Canadezen werden wel gevraagd, maar Surinamers niet, zelfs niet degenen die in Nederland woonden. In 1985 organiseerde de belangenorganisatie Recreatie Oorlogsveteranen Suriname (ROS) een protestmars. De oud-strijders droegen een Nederlandse vlag met een groot gat in het midden, symbool van hun afwezigheid bij herdenkingen. Die actie leidde langzamerhand tot wat meer erkenning voor hun bijdrage in de oorlog.

Gastarbeiders

In het Franse leger dat te hulp moest snellen wanneer Nederland en België door de Duitsers zouden worden aangevallen zaten zo'n 30 duizend Marokkanen. Al in de avonduren van 10 mei 1940 stonden de eerste Franse troepen op Nederlandse bodem. Ze waren verbijsterd over de slechte verdediging. Ze probeerden de Duitsers in Zeeland tegen te houden, onder meer in het dorpje Kapelle waar fel en man tegen man werd gevochten. Daar is een begraafplaats van gesneuvelde Fransen en Marokkanen.

De Marokkaanse Nederlander Mohamed Achahboun is al jaren bezig om meer bekendheid te geven aan de bijdrage van Marokkanen in de strijd tegen de nazi's. Hij kwam zelf in 1970 als illegale gastarbeider naar Nederland en kreeg 5 jaar later verblijfsrecht. Na een tip van zijn oom Ahmed, die hem in 1997 vertelde dat hij in Zeeland had gestreden, ontdekte hij in Kapelle de graven van 17 Marokkaanse soldaten. De eerste keer dat hij de begraafplaats bezocht, stond er ook een Marokkaanse vrouw bij het graf van haar man. Ze kwam jaarlijks en was heel verrast om ook andere Marokkanen te zien. Die weten immers zelf vaak niet dat hun landgenoten een belangrijke rol hebben gespeeld bij de bevrijding van Europa. In de geschiedschrijving staat daarover weinig vermeld. Die wordt gedomineerd door een Europees en Amerikaans perspectief, terwijl de Marokkaanse geschiedschrijving veelal in het teken staat van de onafhankelijkheidsstrijd tegen Frankrijk. Achahboun organiseert sindsdien elk jaar een herdenkingsreis naar de begraafplaats. Ook heeft hij erover geschreven en lezingen gehouden. "Wij zijn deel van jullie geschiedenis", aldus Achahboun.

“We zijn niet alleen gekomen om als gastarbeiders paprika’s en tomaten te plukken. Noord-Afrikanen zijn bereid geweest om te sneuvelen voor de bevrijding van Europa.”⁵

Leefbaar Rotterdam-fractievoorzitter Ronald Sörensen was er als de kippen bij om de Noord-Afrikaanse bijdrage onder het vloerkleed te vegen. Marokko bestaat pas sinds 1956 en de Fransen hebben hun Marokkaanse kolonie altijd als een onderdeel van hun land gezien, meent de rechts-populist te weten. “Soldaten die in het Franse leger vochten werden dus automatisch Fransen. Andere nationaliteiten bestonden in dit verband dus niet.”⁶ Nu in de beeldvorming Marokkanen eindelijk eens positief naar voren komen, tovert hij hen snel om tot Fransen, tot Europeanen. Zo verdonkeremaant hij hun etniciteit, die hij doorgaans bij Marokkanen juist zo graag benadrukt om hen apart te kunnen zetten.

Oorlogsindustrie

“Zonder de olie die op Curaçao en Aruba tot brandstof werd verwerkt, had de Britse luchtmacht aan de grond moeten blijven. Zonder de brandstof hadden de Amerikaanse en Engelse legers Rommel niet uit Noord-Afrika kunnen verjagen. Zonder de brandstof van Aruba had de Amerikaanse oorlogsindustrie niet kunnen draaien, had de strijd in de Pacific tegen de Japanners niet gevochten kunnen worden”, aldus Nizaar Makdoembaks in zijn recente boek “Goelag in de Indische Archipel”. Europa en zijn koloniën danken hun bevrijding in de Tweede Wereldoorlog dus voor een belangrijk deel aan Suriname, de Antillen en Nederlands-Indië, met name aan de arbeiders in de bauxiet- en olie-industrie.

De Nederlandse regering zorgde slecht voor de verdediging van bauxietmijnen en raffinaderijen in de West en liet daarmee ook de arbeiders aan hun lot over. Stakingen tegen onrecht en misstanden in deze industrieën werden met harde hand door het Nederlandse en Amerikaanse leger onderdrukt. De stakers werden beschouwd als staatsvijanden, en vakbondsleiders werden uitgeschakeld door hen te interneren. Samen met Duitse nazi’s en Joodse daklozen werden ze opgesloten in kampen. Suriname leverde wereldwijd 65 procent van de bauxiet waarmee de geallieerden het aluminium voor vliegtuigen konden maken. Bedrijven als Shell, Billiton en Alcoa verdienden goed aan deze oorlogsindustrie. Suriname kreeg er maar een klein deel van.

Niet alleen mannelijke arbeiders, maar ook veel Surinaamse en Antilliaanse vrouwen steunden het bezette Nederland. Ze zamelden via hulpacties geld en goederen in. Sommigen namen dienst in het Vrouwelijk Hulpkorps, dat in Engeland zieke militairen verpleegde en na de bevrijding onder meer uitgemergelde patiënten verzorgde die de hongerwinter ternauwernood hadden overleefd.

Bloedbad

Chinese stokers pendelden in de oorlog als contractarbeiders op kleine olietankers tussen de Venezolaanse petroleumvelden en de Shell-raffinaderij op Curaçao. Het werk in de bloedhete machinekamers van de tankers was een hel. “Naakt tot zijn middel en zwart van het kolen-gruis stond hij tweemaal vier uur per dag zwetend en ploeterend voor de open stookvuren in een ruimte waar temperaturen van 55 graden geen zeldzaamheid waren. Door overmatig vocht- en daardoor zout-verlies werd hij ook nog bedreigd door spierkrampen, de gevreesde stokersziekte”, schrijft Makdoembaks. De schepen waarop de stokers werkten, waren in vrede al versleten en vol risico, en in de oorlog werden ze ook nog eens beschoten door Duitse U-boten. Diverse tankers zonken en veel Chinezen kwamen om. Reddingsmateriaal ontbrak vaak aan boord, en na december 1941 werd voor de oorlogs-industrie de arbeidsplicht ingevoerd. De arbeiders moesten dus gedwongen meevaren, ondanks alle gevaren.

In februari 1942 gingen ruim 400 Chinese stokers in staking tegen de mensonwaardige arbeidsomstandigheden. Ze eisten een betere beveiliging op zee, en hogere lonen en premies. Omdat de Shell-vloot wettelijk verplicht was om te varen, werden de stakers als dienst-weigeraars opgesloten in kamp Suffisant, een terrein bij Willemstad dat werd beheerd en bewaakt door Shell. Op 20 april 1942 werd de staking door Shell-politie en het Nederlandse leger met extreem geweld gebroken. Bij een scheiding van werkwillige en niet-werkwillige Chinezen schoten leger en politie 15 ongewapende stakers in koelen bloede dood. Ze werden binnen 24 uur anoniem begraven. Ruim 40 anderen raakten ernstig gewond. Het optreden was meedogenloos omdat de autoriteiten vonden dat de olieproductie voor de Engelse oorlogsmachine in Noord-Afrika onder geen beding gevaar mocht lopen. Het bloedbad moest meteen in de doofpot. De lokale krant Amigoe mocht vanwege de perscensuur alleen de officiële lezing over het arbeidsconflict publiceren. Toen de krant de tekst “Slavernij wordt in Curaçao niet geduld” afdruckte, kreeg men prompt een verschijningsverbod opgelegd.

De vermoorde Chinezen liggen al 66 jaar op een verwilderd “kerkhof van schande” in Willemstad, tussen ongelovigen, misdadigers,

ongehuwde moeders en andere oneervol begraven “zondaars”. De Nederlandse regering heeft de familie van de Chinezen nooit geïnformeerd over hun dood. Als voorzitter van de Stichting Eerherstel Oorlogsslachtoffers Curaçao (SEOC) komt Makdoembaks op voor eerherstel voor de Chinezen. Hun verhaal moet eindelijk eens aan de orde komen bij de jaarlijkse dodenherdenking op de Dam in Amsterdam, aldus SEOC.⁷

Knokploegen

Een flink deel van de 800 Indonesiërs die tijdens de oorlog in Nederland waren, zat in het verzet. Ze waren actief als medewerkers van de ondergrondse pers en schuwden ook fysieke strijd niet. Ze boden weerstand aan deportatie en Arbeitseinsatz, hielpen onderduikers, deden sabotage- en spionagewerk, vervalsten documenten, en vielen distributiebureaus aan. Een van de knokploegen heette Soerapati, genoemd naar een Balinese ex-slaaf die in 1700 op Java een opstand leidde tegen de Nederlandse bezetters. Nadat knokploeglid Irawan Soejono was gesneuveld, werd de Indonesische verzetsgroep binnen de Binnenlandse Strijdkrachten naar hem vernoemd. Die groep zat in Leiden, waar in de kelder van een wolfabriek militaire oefeningen werden gehouden. De woningen van Nazir Datoek Pamontjak en Hadiono Koesoemo Oetoyo waren ondergrondse actiecentra. Koesoemo was de coördinator van saboteurs en van contactpersonen met andere verzetsstrijders en onderduikers. In Rotterdam maakte vooral Tengku Jusuf Mudahdalam zich als knokploeglid verdienstelijk.

De meeste Indonesiërs waren lid van Perhimpunan Indonesia (PI), de Indonesische studentenvereniging in Nederland. De PI was goed georganiseerd en had in veel steden afdelingen. Diverse PI-leden namen in 1940 deel aan protestacties tegen de schorsing van Joodse hoogleraren aan de universiteiten van Leiden en Delft. De PI had een heel groot adressenbestand voor onderduikers. Zo hebben PI-leden in 1942 en 1943 Joodse kinderen uit Amsterdam naar onderduikadressen in de Veluwe vervoerd. Van de 800 Indonesiërs kwamen er 100 om. Velen werden opgepakt, gevangen gezet en gemarteld.

Miniatuurstadje

In de jaren 30 had de Bond van Surinaamse Arbeiders in Nederland al opgeroepen tot strijd tegen het fascisme. Veel leden gingen dan ook in de oorlog in het verzet. Ze hielpen onderduikers, verspreidden illegale kranten en vielen nazi’s ook fysiek aan. Een aantal stierf in concentratiekampen, waaronder Albert Wittenberg en Iwan Hugo Kanteman. Naast arbeiders gingen ook Surinaamse en Antilliaanse intellectuelen ondergronds, zoals Anton de Kom, die in 1920 naar Nederland kwam. Hij ging toen als boekhouder werken, maar werd in 1931 ontslagen wegens “teveel aan politieke belangstelling”. Hij keerde terug naar Suriname, maar werd daar wegens zijn linkse ideeën door de koloniale machthebbers gearresteerd en op de boot richting Nederland gezet. Daar schreef hij “Wij slaven van Suriname”, een indrukwekkende aanklacht tegen slavernij en kolonialisme. In de oorlog werkte hij mee aan illegale bladen. In 1944 werd hij gearresteerd en naar concentratiekamp Neuengamme gebracht, waar hij op 24 april 1945 stierf. De Antilliaanse verzetsstrijder George Maduro, die in concentratiekamp Dachau stierf, is door zijn familie herdacht met de oprichting van het Haagse miniatuurstadje Madurodam in 1952. Een andere Antilliaan, Boy Ecury, deed mee aan sabotage- en liquidatie-acties, werd verraden en geëxecuteerd.

De oorlog en ook het verzet in voormalig Nederlands-Indië hadden een heel ander karakter dan in Nederland. In Nederlands-Indië hoopte een groot deel van de bevolking eind 1941 dat de Japanners hen zouden bevrijden van het Nederlandse juk. Het verzet kon niet rekenen op veel medewerking en was daarom weinig succesvol. Vooral Molukkers, Manadonezen (bewoners van het huidige Sulawesi) en Timorezen waren actief tegen het Japanse fascisme, waaronder Jacob Litamahuputty, een soldaat in het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger (KNIL) dat vooral bestond uit Indonesische en Afrikaanse beroeps-militairen. Met een aantal voormalige compagnieën voerde hij een guerrillastrijd tegen de Japanners. Hij werd gevangen gezet, gemarteld en samen met 25 anderen in 1944 geëxecuteerd.

Harry Westerink

Noten

1. “Allochtonen van nu & de oorlog van toen”, Ad van den Oord, 2004.
2. “Kleine rol allochtoon bij bevrijding”. In: *Leidsch Dagblad*, 6.5.2008.
3. “Tentoonstelling wijkt voor handjevol tegenstanders.”
Op: *Radio Nederland Wereldomroep-site*
<http://surinaams.caribiana.nl/in nederland/car2008-05-07_tentoonstelling>.
4. “Bevrijding was een mondiale gebeurtenis”, Esther Captain en Guno Jones.
In: *Trouw*, 10.5.2008.
5. “Kapitein Aincur ligt met zijn mannen in Kapelle”, Toine Heijmans.
In: *De Volkskrant*, 4.5.2000.
6. “Allochtonen speelden geen rol bij bevrijding”, Ronald Sörensen. In: *Trouw*, 8.5.2008.
7. “Eerherstel na 66 jaar voor 15 gedode stakers”, Jean Mertens. In: *De Volkskrant*, 21.4.2008.

Begraafplaats met gesneuvelde Marokkaanse militairen in Kapelle.

Marokkaanse krijgsgevangenen in 1943 in Borssele met “autochtone” Zeeuwse vrouwen.

De Tweede Wereldoorlog sleepte ook de koloniën mee

De Tweede Wereldoorlog wordt niet voor niets wereld-oorlog genoemd. Mannen en vrouwen van over de hele wereld werden in het conflict meegesleept. De rol van zwarte mannen en vrouwen wordt echter stelselmatig genegeerd. Een aantal speelfilms brengt daar nu enigszins verandering in.

Door het opkomende nationalisme wordt er steeds vaker alleen naar Nederland gekeken als het gaat om de Tweede Wereldoorlog. Alsof Nederland een klein eilandje was dat los van alle wereldwijde ontwikkelingen in 1940 plots bezet werd en 5 jaar daarop weer de vrijheid herkreeg. Deze Nederlandse oogkleppen-visie op de geschiedenis vinden we in het groot terug in de hele westerse wereld. In vrijwel alle berichtgeving, films, boeken, onderzoeken en publieke discussies over de Tweede Wereldoorlog viert euro-centrisme hoogtij en wordt de deelname van de Derde Wereld aan het conflict vrijwel volledig genegeerd. De meeste Europeanen en Amerikanen denken bij de Tweede Wereldoorlog vooral aan westerse en Oost-Aziatische landschappen, soldaten en slachtoffers. En als er in een oorlogsfilm al iemand voorkomt met een niet-Europees uiterlijk, dan betreft het meestal een barman in de soldatenmess of een schoonmaker, zoals in de Britse comedy-serie "O moeder, wat is het heet". Zelfs het algemeen geaccepteerde aanvangsjaar 1939 van de oorlog is eurocentrisch vastgesteld, want in 1935 viel Italië Ethiopië al binnen.

Oorlogsmachine

De werkelijkheid is dat er overal in de Derde Wereld gevochten is, en dat tientallen miljoenen bewoners van Azië, Afrika en Latijns-Amerika direct of indirect hebben deelgenomen aan de oorlog.¹ Mannen en vrouwen werden vaak gedwongen gerecrueteerd als kanonnenvoer en lastdieren. Ze streden aan het front, sjouwden munitie, bouwden bunkers en groeven loopgraven. Aan de kant van de geallieerden vochten zo Arabieren, Indiërs, Maori's, Noord-Amerikaanse Indianen, Laotianen, Cambodjanen, Afrikanen uit alle mogelijke landen, en ga zo maar door. De tegenstanders, de As-mogendheden, hadden eveneens Indiërs en Arabieren in dienst, maar ook legerenheden met bijvoorbeeld soldaten uit het zuiden van de Sovjet-Unie. Vrouwen werden daar bovenop door alle partijen massaal gedwongen seksuele diensten te leveren, bijvoorbeeld als "troostmeisjes".

Voor een deel ging de Tweede Wereldoorlog om het bezit van de koloniën in Azië en Afrika. Veel oorlogsgeweld vond dan ook daar plaats, en de plaatselijke bevolking werd daarbij vaak het hardst aangepakt, geminacht door beide partijen. Verder werden miljoenen arbeiders in de Derde Wereld uitgebuit en onderdrukt in onder meer mijnen en fabrieken om de grondstoffen voor de oorlogsmachines te leveren. De gebruikelijke koloniale wreedheid werd tot ongekende hoogte opgevoerd. Daarnaast werden de koloniën nog eens extra uitgeperst met speciale oorlogsbelastingen, waardoor de plaatselijke bevolking vaak met moeite wist te overleven.

Inboorlingen

Recent zijn er enkele films gemaakt die het eenzijdig witte beeld van de Tweede Wereldoorlog enigszins doorbreken. Mondjesmaat begint de racistische realiteit van die oorlog tot de mainstream publieke opinie door te dringen. In Frankrijk, de VS en Groot-Brittannië kwam schoorvoetend enige discussie op gang. In Frankrijk zorgde in 2006 de speelfilm "Indigènes" voor opschudding. Die film gaat over de belevenissen van drie Algerijnen die in 1943 bij het Franse leger gaan. Ze vechten in Italië en Zuid-Frankrijk, en belanden begin 1945 in de Elzas, waar uiteindelijk twee van de drie sneuvelen. Onderweg worden ze door de Franse bevolking steeds als bevrijders onthaald, maar verder worden ze voortdurend geconfronteerd met racisme en achterstelling ten opzichte van de witte soldaten. Ze krijgen slechter eten, mogen nooit op verlof en krijgen geen promotie. "Onze overgrootvaders bevrijdden Frankrijk. Onze grootvaders bouwden Frankrijk weer op. Onze vaders en moeders maakten Frankrijk schoon. Het wordt tijd dat onze generatie het hele verhaal vertelt", zei hoofdrolspeler Jamel Debbouze, op voetballer Zinedine Zidane na de bekendste Fransman van Noord-Afrikaanse origine.

"Indigènes" betekent "inboorlingen". Zo werden de naar schatting 250 duizend Noord-Afrikaanse soldaten die in het Franse leger vochten officieel genoemd. Eind 1944 maakten ze bijna de helft uit van alle manschappen. In totaal kende het Franse leger toen 23 nationaliteiten. Veel Noord-Afrikanen gingen uit armoede in dienst, anderen werden gedwongen. Door samen met de Fransen te vechten voor de bevrijding van "het moederland" en voor "vrijheid, gelijkheid en broederschap" hoopten velen dat Algerije na de oorlog de onafhankelijkheid zou krijgen. Maar toen de overlevende "inboorlingen" na de oorlog thuis kwamen, bleek het Franse leger zojuist maar liefst 45 duizend Algerijnen te hebben omgebracht. Want toen begin mei 1945 bij het bevrijdingsfeest in Algiers ook Algerijnse vlaggen werden gehesen, had het Franse leger een bloedbad aangericht om iedere hoop op onafhankelijkheid direct de kop in te drukken. Na de oorlog ontvingen de veteranen uit de Derde Wereld pensioenen die 70 tot maar liefst 97 procent lager waren dan die van hun witte collega's. In 1959 werden de

pensioenen helemaal stopgezet. Na jarenlange strijd werden ze in 2002 weer hervat, en naar aanleiding van de film in 2006 gelijk getrokken met die van de andere soldaten, alleen niet met terugwerkende kracht. Maar 61 jaar na afloop van de oorlog waren de meesten natuurlijk al overleden.

Verkrachting

Naar aanleiding van de film kwamen er meer schandalige feiten naar boven, en werd het Europese racisme jegens de Noord-Afrikanen pas goed duidelijk. Na de val van Frankrijk in juni 1940 bleken de nazi's 1.500 tot 3.000 Franse krijgsgevangenen uit de koloniën te hebben geëxecuteerd, terwijl hun witte collega's allemaal afgevoerd waren naar gevangenkampen. Ook bleek dat de koloniale soldaten vaak voorop moesten in de strijd, waardoor ze een veel kleinere overlevingskans hadden. Maar op momenten met een grote symbolische waarde voor de media, werden de Noord-Afrikaanse troepen juist snel weer teruggetrokken. Zo mochten ze bijvoorbeeld Rome niet intrekken omdat niet het geen pas gaf als moslims de katholieke hoofdstad zouden bevrijden. Ze moesten wachten op witte Amerikaanse eenheden. De Franse legerleiding gaf tegen het einde van de oorlog ook opdracht tot operatie "Wit de Vrije Strijdkrachten". Zoveel mogelijk ervaren koloniale soldaten moesten snel vervangen worden door verse witte recruten. Die konden dan in de grote steden langs komen paraderen op bevrijdingsdag. De koloniale soldaten werden zo van hun witte collega's geïsoleerd, in kampen gestopt en daarop direct huiswaarts gedeporteerd.

De Noord-Afrikanen waren niet anders dan andere soldaten, en ze begingen ook hetzelfde soort wandaden. Toen de geallieerden in Italië maandenlang niet verder kwamen bij Monte Casino, werd de hulp ingeroepen van Marokkaanse bergtroepen. Die klommen langs schijnbaar onbegaanbare hellingen en wisten een doorbraak te forceren. Daarna hebben ze naar schatting zo'n 2.000 Italiaanse vrouwen verkracht. Deze zwarte bladzijde staat in Italië bekend als "Marocchinate". Het inmiddels opgeheven weekblad *Opinio* kwam met deze schandalige gebeurtenissen op de proppen tijdens de discussie over de bijdrage van Marokkanen aan de bevrijding van Nederland.² De conservatieven willen liever dat we Marokkanen zien als verkrachters en criminelen. Zoals bekend wordt er in elke oorlog naar hartelust en ongestraft verkracht en vermoord, en dat moet inderdaad scherp bekritiseerd worden. Maar het is door en door racistisch om juist de verkrachtingen door deze groep eruit te pikken, en niets te schrijven over vergelijkbare wandaden door bijvoorbeeld westerse militairen.

Vlaggestok

In de VS kwam onlangs ook een felle discussie op gang over de bijdrage en behandeling van zwarte soldaten in de Tweede Wereldoorlog. In 2006 had regisseur Clint Eastwood twee films gemaakt over de strijd begin 1945 op het eiland Iwo Jima, waar de bekende foto gemaakt is van een groepje soldaten dat een Amerikaanse vlag plant op een bergtop. De ene film, "Letters from Iwo Jima", baarde veel opzien omdat hij de oorlog laat zien uit het oogpunt van vroegere vijanden, de Japanners. De andere, "Flags of our fathers", behandelt onder meer de lotgevallen van een militair van Indiaanse afkomst, iets dat overigens eerder al eens vertoond was in "Windtalkers" van 2002. "Flags of our fathers" gaat voornamelijk over het cynisme van de oorlogspropaganda-industrie, en kreeg daarom flink wat handen op elkaar van progressief Amerika. Maar zwarte veteranen reageerden boos. Er is namelijk in de hele film geen zwart gezicht te zien, terwijl er bij de gevechten op het kleine eiland ook 900 zwarte mariniers betrokken waren. De zwarte soldaat die destijds de vlaggestok had aangegeven, en die door Eastwood uit de geschiedenis is geschreven, meldde zich ook bij de media. In 1945 richtten de journalisten hun filmcamera's ook al ergens anders heen als er een zwart gezicht in beeld dreigde te komen, herinnerde de veteraan zich. Anti-racisten hadden Eastwood voor hij begon te filmen al boeken gestuurd over de rol van de zwarte soldaten, maar hij negeerde die informatie simpelweg. Zelfs een paar zwarte figuranten bleken al teveel gevraagd.

"Er zijn veel zwarte Amerikanen die de oorlog overleefd hebben en die boos waren op Clint omdat er niet een van hen te zien was in zijn film. Dat was zijn versie van de geschiedenis: de zwarte soldaat bestond niet. Ik heb een andere versie", zei de bekende zwarte regisseur Spike Lee, doelend op zijn eind 2008 te verschijnen film "Miracle at St. Anna" over de ervaringen van vier zwarte Amerikaanse soldaten in Italië. "Het was paradoxaal", zei Lee. "De zwarte Amerikanen wilden vechten tegen het facisme in naam van de democratie. Maar tegelijkertijd waren ze zelf tweederangs burgers." Lee's film zal ongetwijfeld weer veel losmaken.

Beestachtig

Ook in Groot-Brittannië wordt tegenwoordig flink gediscussieerd over zwarte en koloniale soldaten, onder meer naar aanleiding van

Marokkaanse militairen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

de documentaire "The forgotten volunteers" uit 1999. In totaal vochten er 11 miljoen soldaten onder de Britse vlag, waarvan er maar liefst 5 miljoen uit de koloniën kwamen, de helft daarvan uit India, Pakistan en Bangladesh. "Ik haat Indiërs, want het is een beestachtig volk met een beestachtige religie", zei de Britse oorlogsleider Winston Churchill. Maar toen alle eigen Britse soldaten nodig waren om een mogelijke Duitse invasie tegen te houden, blokkeerden in Egypte honderdduizenden Indiase soldaten Hitlers opmars richting de olievelden van het Midden-Oosten. Hadden de nazi's die slag gewonnen, dan was de oorlog mogelijk heel anders verlopen. Net als hun Franse collega's hadden ook de Britse koloniale soldaten veel minder loon en slechtere omstandigheden. Voor hen was er na de oorlog zelfs helemaal geen pensioen, en wie gewond was geraakt kreeg eenmalig 10 pond. Tijdens de oorlog probeerde de Britse regering overigens steeds de komst van zwarte Amerikaanse soldaten naar Groot-Brittannië te voorkomen. Toen dat niet lukte, adviseerde de regering de bevolking om "niet te vriendschappelijk met hen om te gaan".

Vaderland

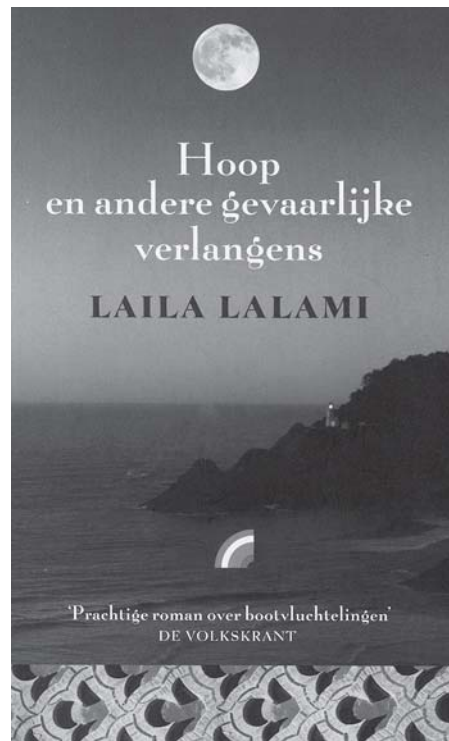
Dat de veteranen in Frankrijk zolang zijn genegeerd, kwam ook doordat anti-koloniaal links niet veel van hen moest hebben. Veel van de Noord-Afrikaanse militairen hebben na de oorlog namelijk bijgetekend, en zijn tussen 1947 en 1953 in Vietnam ingezet tegen de onafhankelijkheidsbeweging. Dat "Indigènes" het grote stilzwijgen in 2006 eindelijk wist te doorbreken, kwam doordat het in essentie een pro-Franse patriotische film is. Op één na geloven alle karakters in de film in de nationalistische ideologie van de Franse staat, namelijk dat iedereen voor "het moederland" in principe gelijk is, van welke herkomst men ook is. Het probleem zou slechts zijn dat de praktijk nog niet zover is. Met een anti-nationalistische boodschap had regisseur Rachid Bouchareb nooit voldoende geld bijeen kunnen schrapen voor zo'n dure film. Nu kreeg hij steun van links tot rechts, met uitzondering natuurlijk van extreem-rechts. Daar hangt men een racistisch nationalisme aan waarbij slechts plaats is voor witte Fransen.

Overigens gaat het Nederlandse debat rond de Marokkaanse bevrijders ook slechts tussen twee typen nationalist. De neo-liberale nationalist willen "de allochtonen" via deze weg deelgenoot maken van het nationalistische project van de herdenking van de rechtvaardige oorlog voor God, Vaderland en de Koningin, een project dat "ons" allemaal bij elkaar moet brengen als brave hardwerkende burgers. De conservatieve nationalist echter willen "de allochtonen" juist buitensluiten van dat project. Links zou de historische gebeurtenissen daarentegen moeten aangrijpen om te laten zien dat racisme toen - net als nu - hoogtij vierde en dat zwarten zowel door de geallieerden als de fascistische onderdrukt en uitgebuit werden. Met als conclusie dat het hoog tijd wordt om daar structureel eens iets aan te doen.

Eric Krebbers

Noten

1. Zie het overzichtswerk: "Unsere Opfer zählen nicht", Rheinisches JournalistInnenbüro, 2005.
2. "Marocchinate", Egbert Koops. In: *Opinio* 19, 9.5.2008.

Hoop en andere gevaarlijke verlangens

Vier mensen beginnen aan een reis die hun toekomst moet veranderen. Vier mensen met een eigen achtergrond, een eigen droom. Ze wagen de gevaarlijke oversteek per boot van Marokko naar Spanje en proberen hun povere bestaan achter zich te laten. Armoede, gebrek aan kansen, corruptie, vriendjespolitiek en patriarchale verhoudingen, het zijn zomaar wat beweegredenen van de Marokkaanse migranten in de roman "Hoop en andere gevaarlijke verlangens" van Laila Lalami. Ze laat de lezer kennismaken met Aziz die zich schaamt dat zijn vrouw wel werk heeft, terwijl hij zelf geen geld in het laadje brengt. En met Murad die weliswaar een academische titel heeft, maar zijn hoofd boven water moet zien te houden door toeristen op straat aan te spreken en ze rond te leiden. Ook Faten komt niet vooruit in het leven omdat haar een schooldiploma wordt onthouden vanwege betrokkenheid bij een moslimfundamentalistische groepering. En dan is er ook nog Halima die besluit dat ze zonder haar gewelddadige man misschien meer uit het leven kan halen.

De vier hoofdpersonen in deze roman zijn inderdaad die "gelukzoekers" waar in het Westen zo negatief over wordt gesproken. Het zijn mensen die weigeren te geloven in het noodlot dat hen verdoemt tot uitzichtloosheid. Het zijn juist de sociale en politieke omstandigheden die hen beletten een menswaardig bestaan te leiden. Wat komt er van hun dromen terecht als ze eenmaal de oversteek hebben gemaakt? Lees daarover in dit vlot geschreven boek.

"Hoop en andere gevaarlijke verlangens", Laila Lalami. Uitgeverij: Maarten Muntinga, € 5,95. ISBN: 9789041707260. Ellen de Waard

Recensies

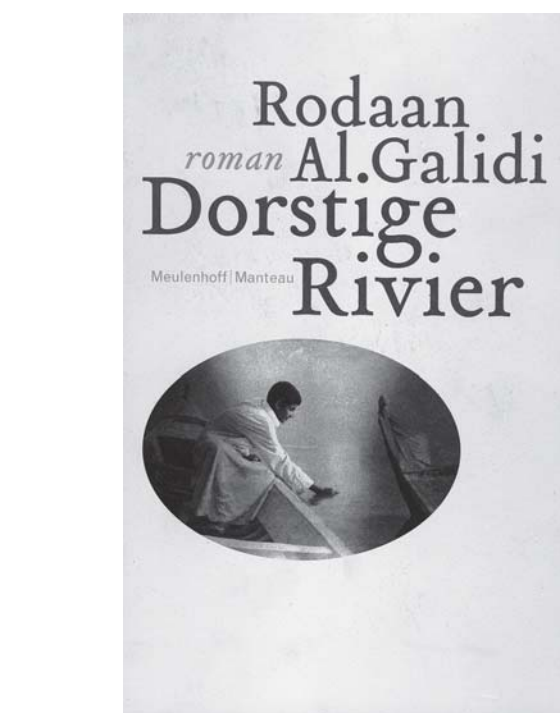
Dorstige rivier

"Dorstige rivier" is alweer de derde roman van de schrijver en dichter Rodaan Al Galidi. Hij vluchtte uit Irak en woonde geruime tijd in Nederland. In 2007 kreeg hij een verblijfsvergunning in het kader van het generaal pardon. In 2008 verhuisde hij naar Antwerpen. De Fabel-krant heeft al meerdere keren aandacht aan Al Galidi geschonken. In zijn nieuwe roman neemt Al Galidi de lezer mee naar Boran, een plaats in Irak. Daar maakt hij kennis met de familie De Vogel, zo genoemd omdat een van hun voorouders gek was op ooievaars. Dan volgt een hele familie-geschiedenis. De hoofdmoot speelt zich af tijdens het bewind van Saddam Hoessein, zijn opkomst, dictatoriale heerschappij en roemloze ondergang. Tijdens Hoesseins machtsgreep worden de vader en enkele ooms van de familie De Vogel opgepakt, omdat de ram die een van de familieleden gekocht heeft een antenne omver duwt die verbonden is aan een televisietoestel waarop toevallig net Hoessein te zien is.

Daardoor moet de familie verder zonder mannen. De kinderen groeien op, trouwen en krijgen zelf kinderen. Sommigen daarvan kiezen de kant van Hoessein en nemen dienst in zijn leger of geheime dienst. Anderen hebben volstrekt geen zin om in het leger te gaan en zoeken andere baantjes of proberen zo lang mogelijk te studeren. Wanneer dat niet blijkt te lukken, ontvluchten ze Irak of duiken ze onder. "Dorstige rivier" is een vlot leesbaar boek. De leden van familie De Vogel ondergaan allerlei avonturen, en de lezer raakt erg betrokken bij wat hen allemaal overkomt, bij de grappige gebeurtenissen en ook bij de ontroerende.

"Dorstige rivier", Rodaan Al Galidi. Uitgeverij: Meulenhoff/Manteau, € 24,95. ISBN: 9789085421122.

Roel Nagel

Uit een gesloten wereld

In haar nieuwe dichtbundel "Uit een gesloten wereld" gaat dichteres en activiste Joke Kaviaar in op kwesties die haar aan het hart gaan, zoals vrijheid en repressie, "illegaliteit" en de strijd voor vrijheid van beweging. De poëzie is voor een groot deel geïnspireerd door het leven achter de tralies en is recht voor zijn raap, aangrijpend, betrokken, maar bovenal goed. Deze bundel is dé aanklacht tegen de bewering dat geëngageerde poëzie vervelend en saai zou zijn. Door haar woordgebruik en gevoel voor ritme slaagt Kaviaars poëzie er namelijk in te doen wat elk goed gedicht zou moeten doen: de lezer bewegen, emotie overbrengen.

Het stuk waarmee de bundel besluit gaat over de periode dat de dichteres zelf vastzat in Zwolle. Ze beschrijft de kille sfeer die er hangt, de ontoegeeflijkheid van de bewakers, en wat er gebeurt als je daar tegenin gaat. Ze wordt gedwongen een piepkleine gevangenis te delen met een ander. Dat vindt ze, volkomen terecht, barbaars. Ze weigert en komt in een isoleercel terecht. "En voor de tweede maal die dag - ik had die ochtend bezoek gehad - moest een visitatie plaatsvinden, die stevast eindigt met het naakt en met gespreide benen drie keer hurken om te kijken of je niets in je vagina hebt verstopt. Tot slot nog onder mijn voetzolen kijken. Wat ze daar dachten te vinden?" De bundel breekt met de illusie dat vastzitten iets romantisch is en maakt heel goed duidelijk dat het niets meer - en niets minder - is dan vrijheidsbeneming in zijn meest ordinare vorm. Kaviaar stelt in haar bundel het racistische overheidsbeleid aan de kaak en houdt tegelijkertijd een pleidooi voor open grenzen en een menswaardig bestaan voor alle mensen.

"Uit een gesloten wereld", Joke Kaviaar. Uitgeverij: Het Zinkend Schip. Bestellen? Mail: <info@jokekaviaar.nl>. Prijs: € 12,00 (incl. € 2,00 verzendkosten). Gábor Kovács

Gebladerte-reeks

De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema's. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.

G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofie en Gemrod</i>
G3	De wereld volgens Dwarssligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>
G4	De Leidse acties van het ELF <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>
G5	De fascistische "gene zijde" van Jozef Rulof <i>Jomanda's inspiratiebron ontmaskerd!</i>
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>
G12	Leiden, stad van razzia's <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>
G13	"Van nature" links? <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse soft sector blijkt spijkerhard</i>
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Discussie over internationalisme en anti-nationalisme</i>
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>
G31	Opgelapte vaderlandsliefde <i>Hoe de koloniale geschiedenis wordt rechtgepraat</i>

Doorbraak is een linkse basisorganisatie die strijdt voor een ecologisch duurzame wereld zonder uitbuiting, onderdrukking en uitsluiting. Daarom vechten we van onderop tegen het kapitalisme, het patriarchaat, racisme, nationalisme, religieus fundamentalisme en militarisme. **Doorbraak** is een gezamenlijk initiatief van zogenaamde allochtonen en autochtonen, juist om het denken in zulke etnische verdelingen te doorbreken.

Hoe die betere wereld er precies uit moet gaan zien? En hoe we daar willen komen? Dat willen we gaandeweg en samen met anderen bedenken en bevechten. We willen daarbij linkse hokjes doorbreken, en voortbouwen op en kritisch omgaan met de ideeën en ervaringen van eerdere linkse bewegingen en initiatieven. De eerste stap is onszelf en onze strijd organiseren, want alleen zo zijn positieve veranderingen daadwerkelijk af te dwingen. **Doorbraak** zal zich de komende tijd vooral richten tegen racisme en migratiebeheersing. Wij strijden samen voor socialisme van onderop, en dus voor gelijke rechten voor iedereen en open grenzen, want de wereld is eveneens van iedereen.

Doorbraak Postbus 901, 7400 AX Deventer. www.doorbraak.eu.
Tel: 06 4120 61 67. E-mail: doorbraak@doorbraak.eu.
Op de hoogte blijven van Doorbraak activiteiten? Stuur een mailtje met daarin "Doorbraak Info".

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de 'kwaliteit' van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedepoteerd of geïlegaliseerd. De "illegalen" worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchtelingen erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het softi-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia's, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de "vrijwillige" terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei labels over "illegalen" en "allochtonen". Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de hongerstakingen van "witte illegalen", en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en "vrijwillige" terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi's, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema's. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfspapieren? Kom langs, of bel De Fabel

- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
- voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijks krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. "donatie". Vermeld duidelijk je adres.

Lay-out: Zwart op Wit, Delft

Drukkerij: Albani, Den Haag

ISSN: 1566-158X

Oplage: 1.000

Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar info@defabel.nl met de tekst "Fabel Nieuws".

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als "algemeen nut beogende instelling", waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. "gift".

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden

Tel: 071 5127619

Fax: 071 5134907

Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur

Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur

E-mail: info@defabel.nl

Fabel Website: www.defabel.nl

Fabel Archief: www.gebladerte.nl